ஸ்ரீ அகஸ்தியர் அருளிய

சோதிடமாம் பூரண மெய்ஞ்ஞான [illegible]

[illegible]

X2 3 . 38 . 21l
N00

114711

114711

197/4-80
OFFICE ... MADRAS 1-D ... 1900

சிவமயம்.

ஸ்ரீசற்குருப்யோநம:

கோயிலூர்ப்புராணமென்னுஞ்
சமிவனக்ஷேத்திரமான்மியவசனம்.

இது

திருவிடைமருதூர்

ப்ரம்மஸ்ரீ

பிச்சுசாஸ்திரிய சுவாமிகளால்

வடமொழி ஸ்காந்தபுராணத்தினின்று

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

காரைக்குடி மேலமடாலயம்

சேவு. பழ. பழநியப்பய்யா அவர்களால்

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விகாரி௵ கார்த்திகைமீ.

இதன்விலை ரூபா-அரை.

இப்புத்தகம் ரிஜிஸ்தர் செய்யப்பட்டது.

NO

114711

சிவமயம்:

ஸ்ரீகோயிலூர்ப்புராணம்.

வன்னிவிநாயகர் துதி.

சீர்பூத்தமெய்யறிவின் புருவெனற்கோர்குறியிலதாகித்தலேய்ப்பக்
கார்பூத்தவிருகவுருத்தெய்வவுருப்பூதவுருக்கலப்பத்தோன்றித்
தார்பூத்தகைசயாலுந்தாங்கொடுத்தவரத்தாலுந்தணவாதென்று
மேர்பூத்தசமிநிழல்வாழ்வன்னிவிநாயகர்மலர்த்தாளிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

கொற்றவாளீசர் துதி.

மேவுகோகனகமரும்பன்மலர்தல்குவிதன்மருவத்தோயாத்
தாமேவுபரிதியெனத்தன்முணர்முத்தொழினடப்பத்தோயாதான்றோர்
பாமேவுமிடங்கொள்வன்னியிரண்டலமூன்றெனவமரர்பரவமேவுங்
கோமேவுவன்னிவனக்கொற்றவாளீசர்பதங்குறித்துவாழ்வாம்.

நெல்லைநாயகி துதி.

ஓரறிவுமுதலாவையறிவுயிர்ப்பைங்கூழ்தழையவொருங்குகாக்கும்
பேரறிவுவெளிப்படுப்பானானைக்குயிர்ப்பயிருமுன்பிறங்கக்காத்துக்
காரறிவுதபக்களைந்துகாரணரோக்குறும்பெரியோர்கட்கானந்த
நேரறிவுமயமானநெல்லைநாயகிமலர்த்தாணினைந்துவாழ்வாம்.

கைலாயநாதர் துதி.

தன்னிகரிறலப்பெருமைதனையுணர்ந்தோமாதவர்தஞ்சங்கநாளு
மன்னிவசிப்பதுதெரிந்தோகழனிகர்கைலையெனவயங்கநேர்ந்தோ
பொன்னிநதிக்கரைமுதற்பற்பலவிருக்கமதக்குடிஞைப்பொலிதீரத்து
வன்னிவனத்திடைப்புகுந்தகைலாயநாதர்பதம்வணங்கிவாழ்வாம்.

நித்தியகல்யாணி துதி.

சத்தியனிட்களநிருவிகாரநிரஞ்சனிபரனைசதன்னியத்தை
மெத்தியகன்மலர்மணத்திற்பிரியாமையுருவிடத்தும்விளங்கக்காட்டிப்
பொத்தியபேரவிச்சைகெடுத்தெவ்வுயிர்க்குஞ்சுவானுபவப்பொலிவுநல்கு
நித்தியகல்யாணபராபரையிருபொற்றாட்கமலநினைந்துவாழ்வாம்.

வன்னிவிநாயகர் துதி.

அடைபவர்கடவிர்கோசங்கரங்காட்டவதற்கமைசாதனந்தோன்காட்ட
வுடைதருகீழவத்தைவிழிகாட்டமேலவத்லைதம்தனூற்றங்காட்ட
நடைகெழுமற்றவர்புரியும்பரவனையைமருப்பெடுத்தநன்குகாட்டத்
தடைதவிர்பேருள்கொழித்தும்வன்னிவிநாயகர்மலர்த்தாள்சார்ந்துவாழ்வாம்.

அகத்தியமுனிவர் துதி.

துன்னுபல்கலைமஞ்சித்தசத்தியாமாறுசெய்து
மன்னுமற்றதுபெருதலைமினிவந்திரப்ப
முன்னுதன்கழனிநாதன்முழுதருள்பெற்றுஞானங்
கொன்னும...றவின்றகுறுமுனிக்கன்புசெய்வாம்.

ஆலயப்பணியோர்கள் துதி

கொற்றவாளீசற்க...விமானகோபுரமண்டபமாதி
முற்றவார்...ற்புரிந்தவர்புரிவோர்முனிவரும்விழாச்சிறப்பெடுப்போர்.
செற்றபல்லுபசாரங்கணம்பரிவாற்செய்பவர்பிறவிரும்புநரு
முற்றவரவர்கள்யாவராயினும்யாமுண்மையிற்போற்றுதுமுவந்தே.

ஸ்ரீமுத்திராமலிங்கதேசிகர் துதி.

மேயபெருங்கழனிநகர்கோயிலூரெனும்பேர்மேவவிலைறயாலயத்தைவிரித்தவருட்பெரியோன், பாயபுனமிரண்டாலியர்யதெனச்சுத்தப்பரப்பிரமமிவ்வுருககொண்டுற்றதெனும்புரண, ஞயபுகழ்வேதாந்தசிரவணஞ்செய்துலகிலனவிலர்சைதன்னியமாகப்புரிந்தவறவோன், தாயமுத்திராமலிங்கதேசிகனென்றுரைக்குஞ்சோதிலிங்கசொரூபனெனுஞ்சோதியையேத்தெடுப்பாம்.

ஸ்ரீதுறவுசுவாமிகள் துதி.

துறவொழுக்கமனைத்துமொருவடிவுகொண்டாலன்னதாயவன்றன்மயமாகயாவையுங்கண்டிருப்போன், துறவொழுக்கங்கடிந்துயிர்கள்சுவா...பவருவவயுங்கியவேதாந்தசிரவணமேற்றும்வலியோர், ...ர்வொழுக்கத்தலையெடுப்பக்காரணங்கண்டுவப்போனடங்குமிடமாகியசிதாகாசப்பிரிய, துறவொழுக்கம்வளர்த்தவருணசலதேசிகனென்றுரைத்திடொந்தீசனெ...மொருவனைவாழ்த்திடுவோம்.

சிதம்பரதேசிகர் துதி.

மேலாயதுறவினுக்கோர்துணையாகியுள்ளான்வி...த்த...புவன...ன்காரிடுசோற்றிற்கண்டோ, ஞலாயமறைமுடியின்பொருள்விளக்கவெடுத்தநலமாணவர்க்கருளித்த...ம...மாக்கிடுவோன், ...லா...வ...மம்பீற்றைப்ப...ப்போன்பரப்பிரமசுவானுபூதியிற்சிறந்தமேலோ, ஞலாயயாவுமுணர்த்தவமனுவினெடு...வலுமொருசிதம்பரதேசிகனடியைப்பணிவாம்.

ஸ்ரீகோயிலூர்ப்புராணம்.

ஆக்கியோன் பெயர்.

தாயமுத்திராமலிங்கதேசிகன்பேரருள்பெற்றோன்சகுணஞான
மேயவருணசலதேசிகனவன்பாலருள்பெற்றுவிளக்கஞ்சான்ற
பா...புகழ்ச்சிதம்பரதேசிகன்கேட்கவுயர்கழனிப்பதிப்புராணம்
வாயலமையப்புனைந்துரைத்தான்மீனாட்சிசுந்தரநாவலன்மிக்கோனே.

பலன்.

இன்னபுராணத்தையினிதெழுதவோரெழுதவிப்போர்
பன்னருஞ்சொற்பொருளுரைப்போருரைப்பவர்தம்பாற்கேட்போ
ரென்னருமெண்ணரும்பேருகமிப்புவியிலுகர்ந்திற்றி
னன்னரொளிமிகுபிரமஞானியராயின்ப...

இதுவுமது.

பொருள்பலவுமினிதமைவிப்புராணமமர்கிருகத்த
வெருள்பலசெய்பூதபிசாசாதிகளுமேவாவி
லிருள்பலசெய்வறுமையறவிந்திரைநீங்கதமர்வா
ளருள்பலபுத்திரர்பெருகியவமைந்துவிளங்குவர்மாதோ.

இப்புராணத்திற்கதிகாரிகள்.

பிரியமிகுங்கொற்றவாளீசர்பெருஞ்சரித்திரமா
யரியபுகழ்வேதாந்தமுழுவதானகமைதலினு
மரியவதிகாரிகளாயுள்ளவரிப்புராணத்தைத்
தெரியவருகுருமுகமாத்தெளிதரிற்றன்னியராவார்.

திகழ்தருசின்மயரூபசிதம்பரதேசிகன்மொழிய
விகழ்தருசலிலாதவன்கொலேற்றபெரும்புண்ணியத்தாற்
புகழ்தருமிப்புராணத்தைப்பாடினேன்புன்மையெலா
மகழ்திருபேரறமுதலாயாவுமடைந்தனன்யானும்.

வாழ்த்து.

இலங்குபுகழ் வன்னிவனம் வாழ்கவொளிர்
கொற்றவா ளீசர் வாழ்க
கலங்குதமீர்த் தெனையாண்ட நெல்லைநா
யகிபெரிய கருணை வாழ்க
யலந்ததலி லத்தலத்து மன்னிவளர்
ம...வர்கள் வாழ்க வாழ்க
நலந்தலவு மணிமன்று ணடவில
...த்தபொற்று ணுளும் வாழ்க.

துதி ...

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்
௫	௨	பாணஞ்டு	பாணஞ்
,,	௧௯	சேகராதி	சேகரராதி
௯	௧	சங்கிளையும்	ங்கிளையும்
௮	௯	பிரகச்சாபல	பிரகச்சாபால
௪௰	௨	கேவல	கேவலங்
௧௯	௯௨	வித்தியாத	வித்தியாதர
[illegible]	௧௫	ஓர்	ஓர்
௧௮	௩௧	பஞ்சாமிர்து	பஞ்சாமிர்தத்
௧௧	௨௮	வீரபாண்டி.	வீரபாண்டிய
௨௰	௧௬	மாயிர்	மயிர்
,,	௧௭	கன்ருப்	நன்ருகப்
,,	௩௮	ப்பவ	ப்பவர
௨௯	௧	காமமுங்கு	காமமும்
௨௨	௩௨	யதாரு	யாதொரு
௨௩	௨௭	ஜைதுஒன்றே	ஒன்றே
௨௪	௩	பிரமதேக்ஷர	பிரமதேவரை
,,	௨௫	சரீரத்திரைய	சரீரத்திரய
௨௫	௩௰	பிராரர்	பிரார
௪௰	௮	கொடிரு	கொண்டிரு
௪௧	௩௨	பொற்றி	போற்றி
௫௨	௩௰	மதுபபிரியாதி	ததப்பிரிய

சிவமயம்

கணேசாயநம:

சமிவனக்ஷேத்திரமான்மிய வசனம.

பாயிரம்.

சகல விக்கின நிவர்த்தகராயிருக்கின்ற விநாயகமூர்த்தியையும், ஞானகுருவான சண்முகமூர்த்தியையும், சத்திய ஞானாநந்த பரிபூரண பரமாத்மாவாய் நித்திய சுத்த புத்த முத்த சுபாவராயிருக்கின்ற திரிபுவனேசுவரரையும், பிரப்பிரம வித்தியா சொரூபியாய்ப் பரமசிவாபின்னையாய்ப் பக்தாபீஷ்ட பலத்தைக் கொடுப்பவளாய்ச் சருவசத்தி சொரூபியாய்ச் சகல ஜகந்நாயகியாய்ச் சருவ ஜகன்மாதாவாயிருக்கின்ற திரிபுவனேசுவரியையும், இவர்களின் அடியார்களையும் திரிவித கரணங்களாலும் வணங்குவாம்.

ஸ்ரீ, ஆறு சங்கிதைகளை யுடைத்தாய் இலட்சஞ் சுலோகமாயிருக்கின்ற ஸ்காந்தபுராணத்தில் முதலாவதான சனற்குமாரசங்கிதையிற் க்ஷேத்திரகண்டத்தில் இருக்கின்ற வன்னிவன மான்மியத்தைச் சூதமகாரிஷி நைமிசாரணியவாசிகளான ரிஷிகளுக்கு அருளிச்செய்த பிரகாரம் யான் என் புத்திக்குத் தோன்றினமட்டுந் தமிழ்மொழியாற் சொல்லுகின்றேன்.

பாயிரமுற்றிற்று.

முதலாவது
சௌனகாதிரிஷிகள் சூதமகாமுனிவரை நோக்கி, வன்னிவனக்ஷேத்திரமான்மியத்தை வினாவும் அத்தியாயம்.

பூர்வம் ஒருகாலத்தில் வேதவித்துக்களான ரிஷிகளெல்லோரும் நைமிசாரணியத்திற் பன்னிரண்டு வருஷத்திற் செய்துமுடிக்கத்தக்கதான யாகத்தை ஆரம்பிக்கிறதற்காக ஒருமித்துக் கூடினார்கள். (௧)

அந்த ரிஷிகள் யாரெனில்:—சௌனகர், வசிட்டர், வாமதேவர், விசுவாமித்திரர், சாதாதபர், கௌதமர், காசிபர், கார்க்கியர், பிருகு, அத்திரி, மதாதபர், போதாயனர், சத்தியாஷாடர், மௌத்கலர், ஆபஸ்தம்பர், ஆணிமாண்டவியர், யாக்கியவல்க்கர், காத்தியாயனர், சதானந்தர், புலத்தியர், ககோளர், பாஷ்கனி, வீதிகோத்திரர், சாகல்லியர், சாலிகோத்திரி, தூம்பிரர், தௌம்மியர் முதலான அநேக ரிஷிகளாம். இவர்கள் உலோகானுக்கிரக நிமித்தமாய் எக்ஞத்திற்குத் தக்ஷராகவும் அதற்குச் சர்தகாசிரியராகவும் இருந்துகொண்டு, தீட்சை முதலான நியமத்துடன் முன்சொன்ன யாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினார்கள். (௨)

அந்தச் சமயத்திற் பரமசிவ பக்தோத்தமராய், இந்திரிய நிக்கிரகமுள்ளவராய், பதினெண் புராணமும் அறிந்தவராய், சர்வ சாஸ்திர சமர்த்தராய், சகவுற்பத்தி திதி லயங்களுக்குக் காரணமாய்ச் சத்தியக்ஞானானந்த சொரூபமாய் இருக்கின்ற பிரத்தியகபின்னமான பரசிவமே தானென்று அனுபவிக்கின்றவராய் இருக்கின்ற சூதமகாமுனியானவர், தன் சிடர்கள் தன் சிடர்களுக்குச் சிடர்கள் இவர்களுடனே அந்த எக்ஞசாலைக்கு எழுந்தருளி வந்தனர். அந்தச் சூதமகாமுனிவரைச் சவுனகாதியரான சகல முனிவர்களும் நோக்கி எதிர்கொண்டழைத்து வந்து, ஆசனமுதலானவை கொடுத்து, சாஸ்திர விதிப்படி அர்க்கிய பாத்திய ஆசமனாதிகள் செய்வித்து மிகுந்த அன்புடன் பூசித்தார்கள். (௩)

பின்பு அந்தச் சூதமகாமுனியானவர் சௌனகாதி ரிஷிகள் செய்த உபசாரத்தைப் பெற்று, சிரம பரிகாரத்தோடு சந்தோஷ

[illegible]மாயிருக்கும் அளவில், அந்த முனிவர்கள் அவரை நோக்கி [illegible]னார்கள். (௯)

அஃதேதென்னில்:—சர்வக்ஞராய்ப் பரமசிவபத்தியே சரணமாய் அடைந்திருக்கின்ற சூதமகாரிஷியைப் பார்த்து, "எம்பெருமானே! தங்களுடைய முகாரவிந்தத்தினின்றும் பெருகாநின்ற புராண கதையாகிய அமிர்தத்தை யாங்கள் பானம் பண்ணியும் அதில் எவ்வளவுந் திருப்தி யுண்டாகவில்லை. (௧௦)

"இமோத்பருவதந்தொடங்கிச் சேதுபரியந்தம் மத்தியிலுள்ள புண்ணியதீர்த்தங்கள் புண்ணிய ஸ்தலங்கள் யாவும் [illegible]யிருக்கின்ற உம்மால் எங்களுக்கு முன் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே. (௧௧)

அவைகளினுங் காவேரி தீரத்தில் சீருவிசித்தியுங் கொடுப்பதான மாயூர முதலான புண்ணிய சிவக்ஷேத்திரங்கள் இருக்கின்றனவென்று விசேடமாகத் தங்களாற் சொல்லப்பட்டதே. (௧௨)

அவைகளுக்குள் திருவானைக்கா என்கின்ற சிவக்ஷேத்திரத்திற்குத் தக்ஷிணபாகத்தில் அஞ்சுயோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயும், சத்தியபுஷ்கரணி தீர்த்தத்தோடே கூடியதாய்த் திருமெய்யமென்று விளங்காநின்றதாயுமிருக்கின்ற சத்தியகிரி க்ஷேத்திரத்திற்குத் தக்ஷிணதிக்கில் ஒரு யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாய் [illegible]ண்ட தேவியென்று விளங்காநின்ற சொர்ணவருஷேச்சுவர க்ஷேத்திரத்திற்கு உத்தர திக்கில் அரையோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயும், திருப்பெருந்துறைக்கு மேற்குத் திக்கில் ஒன்றரை யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயும், திருப்புத்தூருக்குக் கிழக்குத் திக்கில் முக்கால் யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயுங் கழனிவாசல் என்று விளங்காநின்றதும் சாலிவாடி என்றும் வன்னிவனமென்றும் ஸ்ரீவல்லபமென்றும் பிரசித்தமானதுமான ஒரு சிவக்ஷேத்திரமுண்டென்று தங்களால் முன் சொல்லப்பட்டது. இப்போது அந்தச் சிவக்ஷேத்திர மகிமையைக் கேட்பதற்கு எங்களுக்கு மிகுந்த அன்புண்டாயிருப்பதால், அதைத் தாங்கள் தயையினால் அனுக்கிரகம் பண்ணவேண்டும்" என்று சௌனகாதி முனிவர்கள் வினவினார்கள். (௧௩)

இவ்விதம் வினவிய ரிஷிகள் வசனத்தைச் சூதமகாமுனிவர் கேட்டு, நிஷ்களர் நிஷ்கிரிய நிருவிகார நிரஞ்சன நிர்மல நிஷ்பிர

ஞ்ச நிராகர நிர்த்திதாந்த நித்திய சுத்த புத்த முத்த சச்சிதானந்த பரிபூரண பரமாத்வித சொரூபராய்ச் சர்வஞ்ஞத்துவ அவ்யக்த்துவ சர்வேசுரத்துவாதியான அனந்த கலியாணகுணங்கள் நிறைந்தவராய்ச் சந்திரசூடராய்ச் சடாதாரியாய்க் கங்காதராராய்த் திரிநேத்திரராய் நீலகண்டராய்ச் சதுர்ப்புஜராய் மான்மழு திரிசூல முதலியவைகளைத் தரிப்பவராய்ப் பார்வதி சமேதராயிருக்கின்ற திவ்விய மங்களமூர்த்தியான பரமசிவனை ஒரு முகூர்த்த பரியந்தம் தியானித்து, ஆனந்தபாஷ்ப புளகாங்கிதராய் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே வன்னிவன மகாத்மியத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். (௧௭)

ஏ சௌனகாதி ரிஷிகளே! இன்று உங்களால் இந்தச் சிவ க்ஷேத்திர மகிமையின் நினைப்பை உண்டுபண்ணப்பட்டபடியால், நீங்களும் நானும் மிகவுந் தன்னியராயினோம். (௧௮)

இந்த வன்னிவன க்ஷேத்திரத்தில் சர்வபாவ நிவர்த்தகராய்த் தர்மார்த்த காமமோட்சத்தைக் கொடுப்பவராயிருக்கின்ற சாம்ப பரமசிவன் எப்போதும் விசேடமாய் விளங்கிப் பக்தர்களுக்குச் சர்வாபீஷ்டத்தையும் அனுக்கிரகஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றபடியால், இந்தச் சிவ க்ஷேத்திரத்தை நினைந்த மாத்திரத்தாற் சகல சீவருக்கும் சமஸ்த பாவமும் நீங்கிச் சகல புருடார்த்தமுங் கிடைக்கும். (௧௯)

அகண்ட சோதிர்மயலிங்கமாய் விளங்கிய ஸ்ரீ பரம சிவனுடைய திருவடியையும் முடியையுங் காணும்பொருட்டு அரி அயன் இருவரும் வராகரூபமாயும் அன்னரூபமாயும் பாதாளத்திலும் ஆகாசத்திலும் மிக முயன்று தேடியபோதும் அந்தத் திருவடியையும் முடியையுங் காணார்களோ அப்படிப்பட்ட அகண்ட சிதாகாச ரூபராய்ச் சர்வக்ஞத்துவாதி குணமுள்ளவராய்ச் சந்திர சூடராய் விளங்கிய ஸ்ரீ பரமசிவனுடைய நிகரில்லாத அனந்த மகிமையை இச்சகத்தில் யார் வர்ணிக்க வல்லோர்? (௨௦)

திருப்பாற் கடலில் முந்தரம் மத்தாகவும், வாசுகி நாணாகவுங் செய்துகொண்டு, சகல சுரா சுரர்களும் அமிர்த மதனஞ் செய்யு ம்போது ஆலகால விஷத்தினின்றும் மகா கோரமான காளகூட விஷமுண்டாகிச் சகத்தையெல்லாம் வியாபித்துத் தகிக்கும்போது பிரமா முதலான சகல தேவரும் நிச்சேட்டராயிருக்க, [illegible]

தன்னிற் பரமதயாளுவான யாதொரு பரமசிவன் அவ்விடத்திற் றோன்றி, அந்த விஷத்தை யமுதம்போலப் பானஞ் செய்து, எல்லாச் சகத்தையும் இரக்ஷித்தாரோ அந்தப் பரமசிவனுடைய நிரதிசய மகிமையை யார் வர்ணிக்க வல்லோர்? ஆதலால், இம்மகிமையைச் சொல்லுவதினும் மூகத்தன்மையை அடைவதே உத்தமம். (௨௧)

ஆயினும் அன்பினால் அந்தப் பரமசிவனுடைய மகிமையைக் கிஞ்சித்மாத்திரம் எனக்குத் தோன்றியமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன். இதை நீங்கள் அனைவரும் ஏகாக்கிரமனதாய் மிகுந்த சிரத்தையுடன் கேளுங்கள். (௨௨)

பூமி இரதமாகவும், சந்திர சூரியர் சக்கரங்களாகவும், வேதங்களே பரிகளாகவும், பிரமனே சாரதியாகவும், மகா மேருவே வில்லாகவும், வாசுகியே நாணாகவும், விஷ்ணுவே பாணமாகவும் இப்படி லீலையாக அங்கீகரித்துக் கொண்டு, யாதொரு பரமசிவன் புன்சிரிப்புக் கொண்டே திரிபுரதகனஞ் செய்தாரோ அப்படிப்பட்ட சர்வ வல்லமையுள்ள திரிபுவனேசுவரர் எப்போதும் எனது இருதயத்தில் விளங்கக்கடவர். (௨௩)

இப்படிச் சர்வ சத்தியுள்ளவராய்ச் சர்வாத்மகராயுமிருந்த பசுபதிச்சேத சூனியராய்ச் சந்திரசேகராதி சின்னமுள்ள திவ்விய மங்கள மூர்த்திதராராய்ப் பகவானையும் திருநெல்லை நாயகிக்கு நாதனாயு மிருக்கின்ற ஸ்ரீ இராசகட்க பரமேசுவரரைத் தியானித்துக் கொண்டு அவருடைய மான்மியத்தைச் சூத மகாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார். (௨௪)

இப்படி ஸ்காந்த புராணத்திற் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள சமிவன மான்மியத்தின் முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது
க்ஷேத்திரமகிமையுரைக்கும் அத்தியாயம்.

சூதமகாரிஷி சொல்லுகிறார்:—

சமிவனமென்கிற சிவக்ஷேத்திரமானது க்ஷேத்திரங்களுக்கெல்லாம் உத்தமமாயுஞ் சீவர்களுடைய சமஸ்த பஞ்சமா பாதக

த்துக் கொண்டவர்களே காண்டத் திரயத்திலும் அதிகாரியாகுவரே தவிர, விபூதி உருத்திராக்கந் தரியாதவர்கள் அதிகாரிகளாகார்கள். ஆகையால் முமுட்சுவானோர் இந்தச் சமிவனக்ஷேத்திரத்தில் மிகுந்த அன்புடனே விபூதி உருத்திராக்கங்களைத் தரித்துக்கொண்டு திரிபுவனேசுவரரை நியமமாயுபாசித்து ஞானப்பியாசஞ் செய்வார்களாகில் அவர்கள் சீவன்முத்தியை யடைந்து பின்பு விதேக முத்தியையும் அடைவார்கள். இப்படி விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு பரமசிவ உபாசனை செய்பவர்களுக்கே முத்தி சித்திக்குமென்று பிரகச்சாபால உபநிஷத்தும், காலாக்கினி உருத்திர உபநிஷத்தும், அதர்வசிரோபநிஷத்தும் மற்றும் அனேக உபநிஷத்துக்களும் கோஷிக்கின்றன. (கசு)

இப்படி ஸ்காந்த புராணத்தில் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள
சமிவன மான்மியத்தின் இரண்டாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் உ-க்கு சுலோகம் சா.

மூன்றாவது
அகஸ்தியர் ஜைமினிக்கு வீரபாண்டியன் சரித்திரமுரைத்த அத்தியாயம்.

சூதமகாரிஷி சொல்லுகிறார்:—

ஏ ரிஷிசிரேஷ்டர்களே! யாதொரு இரசகட்க பரமேசுவரருடைய லீலையைச் சிரவணம் பண்ணின மாத்திரத்தாற் சகல பாவமு நிவர்த்தியாகிச் சகல புருடார்த்தமுங் கிடைக்குமோ அப்படிப்பட்ட கதையைச் சொல்லுகிறோம்; சிரத்தையுடனே கேளுங்கள். (க)

இந்தக் கதை, முற்காலத்தில் மகாத்மாவாயிருக்கிற அகஸ்திய முனியாற் சைமினி ரிஷியின்பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கதையை இப்போது நான் உங்களுக்குச்சொல்லுகிறேன். (உ)

அஃதென்னவெனில், முன் துவாபரயுகாந்தத்தில் வேதவித்துக்களுக்குள்ளே உத்தமராய் மகாயோகீஸ்வரராய் இருந்த வியாச

பகவானானவர் கலியுகத்தி லுண்டாகப் போகின்றவர்களும், அற்பாயுசும் அற்ப புத்தியும் அகண்டமான வேதத்தை அத்தியயனம் பண்ணுகிறதற்குச் சமர்த்தமின்மையு முடையவர்களாய் ஜனிக்கப் போகிற வேதாதிகாரிகளான பிரம க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கு எளிதாய் அத்தியயனம் பண்ணும்பொருட்டு அகண்டமாய் ஒன்றாயிருந்த வேதத்தை இருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் என்று நான்குவிதமாய்ப் பிரிவாக்கினார் ... பிரித்துச் சொன்னார். பின்பு அந்த நான்கு வேதத்தையும் பயிலர் வைசம்பாயனர் சைமினி சுமந்து என்கின்ற நான்கு பேருக்குங் கிரமமாக உபதேசித்தார்.

அந் நான்கு முனிவரும் அந்த நான்கு வேதங்களையும் உலகத்திற் கிரமமாக விளங்கும்படி செய்வித்தார்கள். அந்த நான்கு வேதங்களுக்குள் இருக்குவேதம் இருபத்தொரு சாகையாகவும், எசுர்வேதம் நூற்றொரு சாகையாகவும், சாமவேதம் ஆயிரஞ் சாகையாகவும், அதர்வணவேதம் ஒன்பதுசாகையாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பயிலாதி நால்வர்க்குள் சாமவேதத்தைச் செகத்தில் விளக்குவித்தவரான சைமினியானவர் அக்கினிஷ்டோமம் அதிராத்திரம் வாசபேயம் முதலான யாகங்களைச்செய்துஞ் சித்தசுத்தி யடையவில்லை. (ங)

ஒருகாலத்தில் அந்தச் சைமினியானவர் அகஸ்திய மகாமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, சர்வக்ஞராய் இந்திரிய ... செயமுள்ளவராய்ச் சொரூப நிட்டையை யுடையவரான அகஸ்திய மகாரிஷியை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

"ஏ மகாத்மாவாகிய அகஸ்திய மகாரிஷியே! வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களனைத்தையுஞ்செய்தும் அதனால் எனக்குச் சித்தசுத்தி நன்றாய்வரவில்லை. அன்றியும் நான் கர்மமீமாஞ்சை என்னுஞ் சாஸ்திரத்தில் வேதங்களுக்குக் கர்ம பரத்துவஞ்சாதித்திருக்கின்றேன். அதனாலுஞ் சித்த சுத்தி வரவில்லை" என்று சொல்ல; அச்சைமினியை நோக்கி அகஸ்திய மகாரிஷி சொல்லுகின்றார்.

"ஏ சைமினியே! நீர் கர்மத்தைச் சிவார்ப்பணமாகச் செய்யாமற் கேவலங் கரும மாத்திரத்தைச் செய்ததால் உமக்குச் சித்தசுத்தி யுண்டாகவில்லை. (ச)

சிவார்ப்பணமாகச் செய்யப்பட்ட கருமத்தாற் சித்தசுத்தி யுண்டாகுமே தவிர; கேவல கருமத்தாற் சித்தசுத்தி ஒருவருக்கு மொருகாலத்து முண்டாகமாட்டாது. (௧௪)

கருமத்தையே சாதிக்கின்ற உமக்குப் பிரமஞானம் லபிக்கமாட்டாது. கருமிகள் தமது கருமவசத்தாற் பிரமலோக பரியந்தமான புண்ணியலோகத்தை அடைந்து புனராவிர்த்தியை யடைவார்கள். அகண்ட பரிபூரண பரமசிவ சொரூப நிஷ்டா பரரான ஞானிகள் ஒருகாலத்தும் புனராவிர்த்தியை அடையமாட்டார்கள். ஏனெனில் ஞானாக்கினியானது அவர்களுடைய சகல கர்மங்களை யுந் தகித்துவிட்டதன்றோ". என்றனர். (௧௫)

இவ்விதமாகச் சொல்லிய அகஸ்தியர் வசனத்தைச் சைமினி கேட்டு, உடனே அந்த மகா முனிவரான அகஸ்திய மகாரிஷியை நமஸ்கரித்து, "ஏ மகாரிஷியே. யானும் பரசிவ சொரூபஞானத்தாற் புனராவிர்த்தி ரகிதமான மோட்சத்தை அடைவேனோ? அந்தப் பரசிவசொரூப ஞானத்தைத் தேவரீர் தயையினால் எனக்கு இப்போது அநுக்கிரகம் பண்ணவேணுமென்று கேட்டதற்கு அகஸ்தியர் உத்தரஞ் சொல்லுகின்றார். (௧௭)

ஏ சைமினியே! சொல்லுகின்றோம் கேட்பாயாக:—முற்காலத்திற் சமிவனத்திலிருக்கின்ற மதுபுட்கரணிதீரத்தில் மதுப்பிரியர் என்கிற யட்சேஸ்வரருக்குப் பிரமாவினால் இந்தப் பரசிவ சொரூப ஞானம் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அர்த்தத்தைப் பூர்வம் வீரபாண்டியன் என்கின்ற மகா ராசன் நம்மைக் கேட்க, நாம் அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கின்றோம். அதை இப்போது உமக்குச் சொல்லுகின்றோம். (௧௮)

இந்தச் சமிவனக்ஷேத்திரத்துக்கு தக்ஷிணபாகத்தில் இரண்டு யோசனை தூரத்திற் பிராகாரமாடமாளிகையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாய்ச் சகல பாக்கியமு நிறைந்ததாய் நானாவித விருக்ஷ புட்பாதிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதான காளையார்கோவில் என்று விளங்கிய காளியபுரமென்றொரு சிவக்ஷேத்திரமுண்டு. (௨௦)

அந்த க்ஷேத்திரத்தில் மகாபலம் பொருந்திய தவசையுடையவனாய்ச் சத்துருக்களை செயித்தவனாய், சிவபூசையுடையவனாய்ச் சிவபக்தியுள்ளவனாய், எப்போதும் எல்லார் சிவனிடத்தும் தயையுள்ள

வனாய், முத்துமாலை பவளமாலை உருத்திராக்கமாலைகளையும் விபூதியையுந் தரிப்பவனாய், வீரபாண்டியன் என்கின்ற நாமமுடைய ஓரரசன் இருந்தனன். (௨௨)

அப்போது அந்த அரசன் காளீஸ்வரர் பிரசாதத்தால் உத்தமமான ஒரு கட்கத்தை யடைந்து, அந்தக் கட்கத்தினால் சகல சத்துருக்களான இராசர்களையும் யுத்தத்திற்செயித்து விளங்கினான். அந்தக் கட்கத்தால் இராசர்களைச் செயித்தபடியால் அதற்கு இராசகட்கமென்று நாமம் வந்தது. சுவர்ணமயமான உறையின்கண் போடப்பட்டு விளங்கும் இராசகட்கமென்னும் அந்தவாளை அந்த அரசன் எவ்விடத்திற் சென்றபோதிலுங் கைவிடாமற் றரித்துக்கொண்டிருந்தனன். (௨௪)

ஒருகாலத்தில் அந்தவரசன் வேட்டையில் இச்சையுடையவனாய்க் கட்கம், பாணம், தனுசு முதலியவைகளைத் தரித்தவனாய், உடம்பின் சருமத்தான் மறைக்கப்பட்ட அஸ்தத்தையுடையவனாய்த் திடமான கவசமுடையவனாய்ச் சொற்ப சேனைகளுடனே கிராதர்களினாலே மார்க்கங் காட்டப்பட்டவனாக ஆரணியத்திற் சென்றான். (௨௫)

பனை, பலா, மா, மகிழ், இலுப்பை, அரசு, முருக்கு, பாதிரி, நாவல், விளா, புல்லை, கருங்காலி, இலந்தை, வில்வம், நாவி, நாரத்தை, எலுமிச்சை, மந்தாரை, வேம்பு, தாழை, அலரி, நொச்சி இவை முதலான அனந்த விருக்ஷங்களினால் சூழப்பட்டதாய் மதமிருந்த வண்டுகளின் கானமுடையதாய்ப் பயங்கரமானநானாவித சிம்மம் வியாக்கிர முதலான மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கப்பட்டதாய்ச் சிம்மத்தாற் பிளக்கப்பட்ட யானையினுடைய மத்தகத்தினின்றுஞ் சிதறியுள்ள முத்துக்களையுடையதாய்க் கோரைக்கிழங்குக்காகப் பன்றியாற் பறிக்கப்பட்ட பூமியையுடைத்தானதாய்ப் பெரிதான சர்ப்பங்களுடையதாய் மகாகோரமாயிருக்கின்ற வனத்தில் வேட்டைக்குச் சகாயமான அநேக சாமக்கிரியைகளுடனே பிரவேசித்து அங்கங்கே வலைகளைக்கட்டிக் கொப்பங்கள் உண்டு பண்ணிச் சேனைகள் அந்தந்த மிருகங்களைச் சத்தித்து வெருட்டிக்கும்போது புலி, கரடி, பன்றி, எருமை, மான் முதலான அநேக மிருகங்கள் வெகு சத்தத்துடனே நாலுதிக்கிலுங் கிளம்பிச் சஞ்சரித்தன. (௨௬)

அப்போதந்த அரசன் வேட்டையிற் பிரியமாய் நாணிற்பூட்டப்பட்ட பாணத்தையுடையவனாய் வலைக்கோப்பங்களுக்குள் அகப்பட்டனவும் தப்பியோடாநின்றனவுமான மிருகங்களைத் தானே சங்கரித்துத் தன் சேனைகளுடனேகூட வெகுநேரம் வேட்டையாடும்போது அவ்வனத்தில் வெகுசுந்தரமாய் மகாவேகத்துடனே கூடியோடாநின்ற ஒரு மானைக் கண்டான். (கஎ)

பின்பு அந்த மானையுஞ் சங்கரிக்க இச்சையுள்ளவனாய்த் தானொருவனாகவே துரத்தும்போது, அந்த மானும் பயந்து சில வனத்தில் மறைந்துஞ் சிலவனத்திற் றெரிந்தும் வெகுதூரம் வரைக்கும் இந்த இராசனை வஞ்சித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டது. அப்படிப் போகும்போது அவ்வரசன் பூர்வ புண்ணிய வசத்தாற் சமிவனமென்கின்ற க்ஷேத்திரத்தையடைந்து, வெய்யிலினாற் றபிக்கப்பட்டவனாய் வருத்தம் அடைந்து, அவ்விடத்திற் பார்க்கும்போது நிர்மலசலமுடைத்தாய்ச் சகல பாவங்களையும் போக்குவதாய் மகா மங்களமானதாய் விளங்கும் புஷ்கரணியென்கின்ற தீர்த்தத்தைக் கண்டு, அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி, நித்திய கருமமுடித்துக் கந்தமூல பலாதிகளைப்புசித்து, அந்தத் தீர்த்தத்தைப் பானம்பண்ணி, சிரமத்தினாற் பூமியில் தாழ்ந்துள்ள ஒரு விருக்ஷத்தின் சாயையில் வஸ்திரத்தை விரித்து இராசகட்கத்தை எதிரே வைத்துக்கொண்டு சுகமாய் நித்திரை செய்தான். (கஅ)

பின்பு சர்வாத்மகராய்ச் சர்வவியாபியாய்ச் சர்வசத்தியுள்ளவராய் இருக்கின்ற பரமேசுவரர் அவ்விடத்தில் நித்திரைசெய்கின்ற தம்முடைய பக்தனான் வீரபாண்டிய இராசாவின் இதயத்திலுள்ள பக்தியையும் தைரிய சௌரியாதிகளையுஞ் சோதிக்க நினைத்தருளி, தமது மாயாசத்தியினால் அந்த வனத்தில் ஒரு பிராமணன் புலியாற்பற்றப்பட்டு வருந்துவதாக இராசாவிற்குத் தோற்றும்படி செய்தனர். (ககூ)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள
சமிவன மான்மியத்தின் மூன்றாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் மூன்றுக்குச் சுலோகம் அக.

நான்காவது வீரபாண்டியனுக்கும், மாயப்புலிக்கும் சம்வாதம் உரைக்கும் அத்தியாயம்.

அகஸ்தியமகாரிஷி சொல்லுகின்றார்:—ஜைமினியே! பின்பு புலியின் கையில் அகப்பட்ட அந்தப் பிராமணனானவன் புலி நகங்களினாலே பீறப்பட்டவனாய், "ஏ மகாராஜாவே! வியாக்கிரத்தினாற் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிற என்னை இரட்சியும் இரட்சியும்" என்று வெகு தீன சத்தமாய் அழுதுகொண்டு கூப்பிட்டான். (க)

அந்தச் சத்தத்தை அந்த வீரபாண்டிய மகாராசா கேட்டு, உடனே வெகு பரபரப்பாக எழுந்திருந்து, முன் தான் சமீபத்தில் வைத்திருந்த இராசகட்கத்தை நாலுதிக்கிலும் பார்த்து அதைக் காணாமல் "ஆ ஆ இதென்ன ஆச்சரியம்" என்று மனதில் நினைத்து, நிராயுதனாயிருந்தபோதிலும் தைரியத்தினாலே புலியின் கையில் அகப்பட்ட பிராமணனை விடுவிக்கவேண்டி அதன் சமீபத்திற் சென்றான். (உ)

சமீபித்து வரும் அந்த இராசாவைப் பார்த்து அப்புலியானது "ஏ இராசாவே! நான் மிகப் பசியடைந்திருக்கின்றேன்; என் சமீபத்தில் நீ வருவாயானால் உன்தேகத்தை இந்த க்ஷணமே பக்ஷித்துப்போடுவேன்; சந்தேகமில்லை" என்று மானிட வாக்காற் சொல்ல, அந்தவசனத்தை இராசன் கேட்டு மகா தைரியத்தோடே அப்புலியைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். (ங)

"ஏ புலியே! நல்ல அன்ன முதலியவற்றைப் புசியாமையினாலேயுந் தபசினாற் சரீரம் மிகவும் வருந்தினதினாலேயும் உலர்ந்த அஸ்திகள் தெரியும்படியாயிருக்கின்ற இந்தப் பிராமணன் சரீரத்தை நீ பட்சித்ததனால் உன் தந்தங்களுக்கு ஆனி உண்டாகுமே தவிரப் பசிநீங்கிப்போகாது. ஆதலால் நல்ல அன்னங்களைப் புசித்ததனாற் பெருத்த மாமிசாதிகளையுடைய என் தேகத்தை [illegible] பிராமணனது தேகத்தை விட்டுவிடு" என்று சொல்லினன். அங்ஙனஞ் சொன்ன அவ் விராசாவின் வசனத்தைக் கேட்டப் புலி சொல்லுகின்றது.

"ஏ இராசனே! நீ சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூமியெல்லாம் பாலித்துக்கொண்டு மாதா பிதா பந்து மித்திரர் முதலானவர்களை வரு

க்கும் இதஞ்செய்வோனாய் இருக்..... ஆகையால், சகலருக்கும் உபகாரமாயிருக்கிற அருமையான உன் ..க்கை அற்பகாரியத்தின் பொருட்டு என்வினாய் விடுகிறாய்? இப்போது உனக்குத் தோன்றிய இந்தப் புத்தியை விடுவிடு; உன் நகரத்திற்குப் போவாய்; என் பசி நீங்கும்பொருட்டு இந்தப் பிராமணனைப் பக்ஷிப்பேன்'' என்று உரைத்த புலியின் வசனத்தை இராசன் கேட்டுக் கோபத்தினாற் கண்கள் சிவந்து, "ஏ புலியே! நீஎன் முன்னே பயமின்றி, இந்தப் பிராமணனைப் பட்சித்துப் போடுவேன் என்று சொன்னாயல்லவா? இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு நான் உபேட்சையாயிருந்தால் என் வாணாளைச் சுடவேண்டாமோ? எனது கட்கம் என்கையிலிருந்தால் உன்தேகத்தை இக்க்ஷணம் துணுக்கெனத் துண்டிப்பேன்; தெய்வ விரோதத்தால் என் கட்கத்தைக் காணேன்; ஆதலாற் றெய்வமே பலமுடையதன்றிப் புருட முயற்சி பலமுடையதன்றே." (௧௩)

"ஏ புலியே! பஞ்சபூதவிகாரமான, இந்தத்தேகமானது இன்றைக்கோ நாளைக்கோ, அன்றி அதற்கு அடுத்ததினத்திலோ காலனாற் சங்கரிக்கப்படும். இந்தக்காரியம் என்னாற் செய்யப்பட்டது, இன்று இதைச் செய்யப்போகின்றேன், இது இன்னஞ் செய்ய முடியவில்லை, என்று இத்யாதி சிந்தைகளைப்பெற்ற மூடசீவர்களைக் காலன் தயையின்றிப் பாசத்தாற் கட்டி ஒரு க்ஷணத்தில் சங்கரித்துப்போடுகிறான். ஆதலால் புத்திமானானவன் எப்போதும் எல்லோரும் புகழும்படி தான் நற்காரியமே சாக்கிரதையாய்ச் செய்யவேண்டும். ஏனெனில் நற்காரியஞ் செய்வோருக்குச் சராமாறுதி பயம் ஒருகாலத்தும் எவ்வளவும் நேரிடாதன்றோ? ஆதலால், இவ்வனித்தமான மாமிசபிண்டமாகிய தேகத்தில் எனக்கு ஒருபோதும் ஆசையில்லை." (௧௪)

"...... இந்தப் பிராமணனை நான் இரட்சியாவிட்டால் ......க்ஷத்திரியத்தன்மை கெட்டுப்போகும்; ஏனெனில்வியாக்கிர சோராராதியாற் பயமடைக்கின்ற சீவர்களுடைய ......யத்தை நீக்கி இரட்சிக்குந் தன்மையுடையவனையன்றோ? க்ஷத்திரியனென்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். க்ஷத்திரியரெல்லாம் பயந்தோரைக் காக்கவன்றோ அஸ்திரசஸ்திரங்களைத் தரிப்பார்கள். இப்போது என் கையிற் கட்கமில்லாமையினால் நீ தயைசெய்து இந்த

மறையோனை விட்டு என்னைப் பட்சிப்பாய். என்னாற் பாண்டிய குலத்திற்கு ....ர் அபவாதமும் வாராதிருக்கும்படி நீ என்னிடத்தி.. ..வுசெய்வாய்'' என்று அரசன் சொல்ல; அதற்குப் புலி சொல்லுகின்றது.

"ஏ இராசனே! உனக்கு வெகு விதமான ஐசுவரியம் நிரம்பியிருக்க, இரத கச துரக பதாதிகளாகிற சேனைகளும் நிரம்பியிருக்க, சுவர்ணத்திற்குச் சமானமான காந்திபொருந்திய வெகுவிதக்க, சுந்தரமாதரும் இருக்க, பின்னும் புத்திராதி சம்பத்தும் இருக்க, கிடைத்தற்கருமையான இப்போக்கியங்களை விட்டு, நீ என்னினுக மரிக்க இச்சிக்கிறாய்'' என்று சொன்ன புலியைப்பார்த்து அரசன் சொல்லுகிறான். (௨௧)

ஆ மின்னலுக்குச் சமானமாய் அநித்தியமாய் அனந்த ஆபத்துக்கெல்லாம் இடமாயிருக்கின்ற அரசன் முதலானவர்களுடைய செல்வத்தைச் சுடவேண்டும்; உலகத்தில் எல்லோரும் புகழும்படித் தான் எந்த நற்காரியஞ் செய்தாற் பிரமலோகாதி பதத்தை அடையலாமோ? அப்படிப்பட்ட நற்காரியமே விவேகிகளெல்லோருஞ் செய்யவேண்டுமேயன்றி, தீங்கை ஒருகாலுஞ் செய்ய ஒண்ணாது." என்று இராசன் சொல்லி, உடனே மகாதைரியமாகத் தன்னுடைய சிரசைப் புலியின் வாயிற் கொடுத்தான். அந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்த்து அந்தக்ஷணமே ஆகாயத்தில் நின்றும் அவ்வரசன்மேல் தேவர்கள் புட்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். உடனே அந்தப்புலியும் பிராமணனுங் காணாமல் மறைந்துபோய்விட, இராசன் இதென்ன ஆச்சரியமென்று நினைத்து அவ்வன்னி வனத்தில் தனியே இருந்தான். (௨௪)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்திற் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள
சமிவனமான்மியத்தின் நான்காவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் நான்கிற்குச் சுலோகம் ௧௦௨.

ஐந்தாவது வீரபாண்டியனுக்குத் திரிபுவனேசுவரர் பிரத்தியக்ஷமாய் அநுக்கிரகஞ் செய்த அத்தியாயம்.

பின்னர் அந்த அரசனுடைய சேனைகள் அவ்வரசனை வனங்கடோறும் தேடிக்கொண்டு வன்னிவன க்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்தன. (௧)

அச்சேனைகளை நிருபன் கண்டு அவ்விடத்தில் நடந்த விர்த்தாந்தங்களெல்லாம் அந்தச் சேனாசனங்களுக்குச் சொல்லி, இந்த வனத்தில் ஏதோ ஒரு மகா ஆச்சரியமிருக்கிறது; நீங்கள் சுற்றிப் பாருங்களென்று கட்டளையிட; அரசன் வசனத்தை அந்தச் சனங்கள்கேட்டு, அவ்விடத்தில் நாலுதிக்கிலுந் தேடிப் பார்க்கும்போது, ஒரு சோலையின் நடுவில் வன்னி மரத்தின் சமீபத்தில் ஒரு மகா லிங்கத்தையும் அந்த லிங்கத்தின் பக்கத்தில் இராசகட்கத்தையுங் கண்டு; உடனே சீக்கிரமாய் இராசாவினிடத்திலே வந்து, "ஏ மகா இராசாவே! இந்தவனத்தில் வெகு சுந்தரமான ஓர்சோலையின் நடுவில் வன்னிமரச்சமீபத்திற் சச்சிதானந்த பூரணமாயிருக்கின்றபகவானான பரமசிவன் ஒருமகாலிங்க ரூபமாயிருக்கின்றார். அந்த மகா லிங்கத்தின் சமீபத்தில் தமது இராசகட்கமும் இருக்கிறது" என்று சொல்ல; அவ்வசனத்தை அரசன் கேட்டுப் பத்தியினால் ஆனந்த பாஷ்பமும் உரோமாஞ்சலிகளும் உண்டாய்ச் சீக்கிரமாய் அவ்விடத்திற்குவந்து அந்த உத்தமமான மகாலிங்கத்தையும் அந்த மகா லிங்கத்தின் சமீபத்திற் றன்னுடைய இராசகட்கத்தையுங் கண்டு, உடனே சீக்கிரமாய்ப் பூமியிலே தண்டம்போலே சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, சிரசில் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு மகாலிங்க ரூபமாயிருக்கிற பரமேஸ்வரனைத் துதிக்கத் தொடங்கினான். (௮)

சத்தியக் ஞானானந்தரே போற்றி, சர்வபரிபூரணரே போற்றி, சர்வ சொரூபரே போற்றி, சர்வசாட்சியே போற்றி, சர்வசக்தியுள்ளவரே போற்றி, சர்வாந்தரியாமியே போற்றி, சர்வஜனப்பிரியரே போற்றி, சர்வமங்கலங் கொடுக்கின்றவரே போற்றி, சந்திரசேகரராயிருக்கின்றவரே போற்றி, விஷ்ணுவால் வணங்கப்பட்ட சரீரார் விந்தமுடையவரே போற்றி, மான் மழுவை உடையவரே போற்றி, சித்த வித்தியாதராதி தேவராற் துதிக்கப்பட்டவரே போற்றி. (௯)

இடபக்கொடியை யுடையவரே போற்றி, திரிபுராந்தகரே போற்றி, பிரமாவிஷ்ணுக்கதிபரே போற்றி. (௧௦)

தயாசமுத்திரமாயிருக்கின்றவரே அநுக்கிரகஞ் செய்யும், கங்காதரராய்ச் சூலபாணியாய் இருக்கின்றவரே அநுக்கிரகஞ் செய்யும், செஞ்சாந்தணிந்த கொங்கைகளையுடைய பார்வதிதேவியைத் தழுவுகின்றவரே அநுக்கிரகஞ் செய்யும். (௧௧)

அனந்த முடியுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த நேத்திரமுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த கரமுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த பாதமுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த நாமமுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த கீர்த்தியுடையவரே போற்றி போற்றி, அனந்த கண்களுடைய புரந்தரனால் வணங்கப்பட்டவரே போற்றி போற்றி. (௧௨)

கைலாசபதியே போற்றி போற்றி, மகா ஆனந்தத் தாண்டவமுடையவரே போற்றி, பசுபதியே போற்றி, யாவராலுந் துதிக்கப்பட்டவரே போற்றி, சடாமகுடதாரியே போற்றி, நித்திய மங்களரே போற்றி, வேதாந்த வேத்தியரே போற்றி. (௧௩)

பரமாத்மாவே ஜெயஜெய, சகத்காரணரே ஜெயஜெய, தேவதேவரே ஜெயஜெய, கருணாநிதியே ஜெயஜெய, சகலலோக இரட்சகரே ஜெயஜெய, சர்வாத்மாவே ஜெயஜெய. (௧௪)

நீலகண்டரே போற்றி, ஈசருத்திரரே போற்றி, சத்தியோசாதம் வாமதேவம் அகோரம் தற்புருடம் ஈசானம் என்கிற பஞ்சமுகங்களையுடையவரே போற்றி. (௧௫)

மகாதேவரே! தம்மைச் சரணாகத மடைந்த அடியேனை இரட்சியும்; என்று இப்படி வெகுவிதமாய்ச் சகலலோகங்களைக் காக்கின்ற பரமசிவனை வீரபாண்டிய மகாராசன் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, அடிக்கடி வணங்கப்பட்டுநின்று பரவசனாயிருக்கும்போது, அநேககோடி சூரியப்பிரகாசராய் அநேககோடி சந்திர சீதளராய் இடபவாகனரூடராய்ப் பார்வதி சமேதராய்ச் சதுர்ப்புஜராய் நீலகண்டராய்த் திரிநேத்திரதாராய்ச் சந்திரசூடராய்க் கங்காதாராய்ச் சடாதாரியாய் மந்தகாசம்பொருந்திய முகாரவிந்தத்தையுடையவராய்த் திவ்விய மங்கள மூர்த்தியாய்க் கருணாநிதியாயிருக்கின்ற பரமசிவன் அந்த மகாலிங்கத்தினின்றும் இராசாவின் முன் பிரத்தியக்ஷமாய்த் தோன்றி, 'இராசனே! உன்னுடைய

தைரிய சௌரியாதியும் நம்மிடத்தில் உனக்கிருக்கின்ற பக்தியையுஞ் சோதிக்கும்பொருட்டு நம்முடைய மாயா சத்தியினாற் புலியினிடத்திற் பிராமணன் அகப்பட்டதாக உனக்குத் தோற்றுவித்து, இராசகட்கத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டோம்; இப்போது அந்த இராசகட்கத்தையும் நீ எடுத்துக்கொள்" என்றுசொல்லி, அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களெல்லாங் கொடுத்தனர். பின்பு அவ்வரசனும் மிகுந்த அன்புடன் பரமசிவனை நோக்கி ஸ்தோத்திர நமஸ்காரங்கள் செய்து, அந்த இராசகட்கத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்துடனே "ஏ மகாதேவரே! தேவரீர் பக்கத்தில் நின்றும் இந்த இராசகட்கத்தை நான் அடைந்ததால் இன்றையமுதல் தேவரீருக்கு இராசகட்க பரமேசுவரர் என்று நாமமும், வன்னிமரத்தடியில் உம்மைத் தரிசித்தபடியாலே இந்த க்ஷேத்திரத்துக்குச் சமிவனமென்று நாமமும், பிரசித்தமாய் விளங்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான். அந்தப்படியே மகாதேவர் அனுக்கிரகஞ் செய்து, அந்த மகாலிங்கத்தில் அந்தர்த்தானமாயினர். அன்றுமுதல் அந்த மகாலிங்கத்திற்கு இராசகட்க பரமேசுவரரென்று நாமமும், அந்த க்ஷேத்திரத்துக்குச் சமிவனமென்று நாமமும், பிரசித்தமாய் விளங்கிவருகின்றன. (௧௯)

பின்பு சிவபக்தருக்குள் உத்தமனான அந்த வீரபாண்டியன் பக்தியால் அந்த இராசகட்க பரமேசுவரரை அனேகவிதமாய் நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள்செய்து, அவ்விடத்திலிருந்த விருக்ஷங்கள் செடிகொடிகள் முதலியவற்றைப் பரிசனங்களைக்கொண்டு வெட்டிச் சமபூமி பண்ணி, அவ்விடத்தில் முன்னமே இருந்த அசிரணமாகிய வெகுவிதமான பிராகாரமண்டபகோபுரங்களுடனே கூடிய சிவாலயத்தை அனேக திரவியங்களைச் செலவிட்டு நூதனமாகப் புதுப்பித்தனன். (௨௦)

அன்றியும் மகாரதங்களை உண்டுபண்ணி மகா உத்சவங்களை நடத்துவித்தனன். பின்பு அவ்வரசன் அந்த க்ஷேத்திரத்தில் சிலகாலம் வாசஞ்செய்து, தினந்தோறும் பத்தி சிரத்தையுடனே இராசகட்க பரமேசுவரரென்கின்ற அந்த மகாலிங்கத்தைப் பஞ்சகௌவிய பஞ்சாமிர்தாதியும் இரத்தினகலசோதகங்களினாலும் ஸ்ரீருத்திரமுதலான மந்திரங்களைக் கூறி அபிஷேகஞ் செய்து, கஸ்தூரி குங்குமப்பூ முதலிய சுகந்த திரவியங்களுடனே கூடிய சந்தனஞ் சாத்தி, மல்லிகை முல்லை சாதி சண்பகம் புன்னாகம் பாதிரி

தாமரை நீலோற்பலம் முதலிய புஷ்பங்களால் அலங்கரித்துக் கோமளமான வில்வ தளங்களாலும் அறுகு முதலானவைகளாலுஞ் சகஸ்திரநாம மந்திரார்ச்சனை செய்து, அகில் சந்தனஞ் சாம்பிராணி முதலானவைகளால் தூபங்கொடுத்துப் பசுவின் நெய்யினால் ஏற்றப்பட்ட தீபாராதனைகளைச் செய்து, சர்க்கரை நெய் முதலானவைகளோடு கூடிய திவ்விய அன்னங்களை நிவேதனஞ் செய்து, கற்பூர தாம்பூலமும் ஸமர்ப்பித்து, சத்திர சாமராதியான சோடச உபசாரங்களுஞ் செய்து, அனேக பிரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள் செய்தான். அன்றியும் நாடோறும் வெகு உபசாரத்துடனே சட்ரசோபேதமாய்ப் பிராம்மண போசனமுஞ் செய்வித்தனன். (௨௧)

இப்படித் தினந்தோறும் மதுபுட்கரணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிச் சுத்தசித்தனாய்ப் பஞ்சாட்சர செபபரனாய் இராசகட்க மகாலிங்க பூசையும் பிராமண போசனமும் நியமமாகச் செய்துகொண்டு அந்தச் சமிவன க்ஷேத்திரத்தில் வீரபாண்டியனிருக்கும் நாளில் ஒருநாள் திரிபுவனேசுரரையும் திரிபுவனேசுவரியையுந் தெரிசிக்கும்பொருட்டு நாம் அந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்தோம். (௨௨)

அப்போது அவ்வரசன் தன்புரோகிதருடனே நம்மை எதிர்கொண்டு உபசரித்து அழைத்துப்போய் விதிப்படி பூசித்து, ஸ்தோத்திர நமஸ்காரங்களுஞ் செய்து, அஞ்சலியஸ்தனாய் வணக்கத்துடனே "ஏ மகரிஷியே! தேவரீர் அடியேனுக்கு நல்வரவாயினீர். உமது தெரிசனத்தினால் நான் கிருதார்த்தனாய்ப் பரிசுத்தனாகினேன். இன்றே என்ஜென்மமும் என்குலமுஞ் சபலமாயின. இன்றே என்னேத்திரம் களிப்படைந்தன." என்று தோத்திரஞ் செய்தான்; அப்போது அரசனைப் பார்த்து நாம் இந்தப்பிரகாரஞ் சொன்னோம்.

"ஏ பாண்டியகுல உத்தமனான வீரபாண்டிய மகாராசனே! நீ ஜென்மாந்தரத்திற்செய்த புண்ணியபலத்தால் திரிபுவனேஸ்வரரென்கிற நாமமுடைய இந்த மகாலிங்க ரூபியான பரமசிவனுடைய சந்நிதானத்தை யடைந்தாய்; அதனால் நீயேகிருதார்த்தன் சந்தேகமில்லை: ஏனெனில், இது தானம் தபசு முதலிய சற்கருமஞ் செய்யாதவர்களுக்கு அடையக் கூடாததாயும், அடைந்தவனுக்குச் சகல சித்தியுங் கொடுப்பதாயும் இருக்கின்ற உத்தம

மான இந்தக்ஷேத்திரத்தை நீ வேட்டை நிமித்தத்தால் அடைந்தாய்; ஆதலால் நீயே கிருதார்த்தன். (௩௫)

ஏ இராசனே! உன்னுடைய மனதிலிருக்கின்ற, சிவபத்தி தைரிய சௌரியாதியை யறியவேணுமென்று பரமேசுவரானவர் தமது மாயாசத்தியால் உன்னுடைய இராசகட்கத்தை ஒளித்துப் பிராமணன் புலியின் வாயில் அகப்பட்டதாய்த் தோற்றுவித்து, அந்தப் புலிக்கும் உனக்கும் உத்தரப் பிரதி யுத்தரஞ் செய்வித்துப் பின்பு உன்னுடைய உறுதியான பத்தியால் உனக்குப் பிரத்திட்சமாய்ப் பிரசாதஞ் செய்து, திரும்ப அந்தக் கடகத்தை நீ அடையும்படி செய்து, உன்னுடைய பிரார்த்தனையால் இராசகட்க பரமேஸ்வரரென்கிற நாமத்தையும் அடைந்த இந்த விர்த்தாந்தமெல்லாம் நாம் ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்தனம். அன்றியும், நீ தேகத்தைத் திரணம்போலே துச்சமாய் எண்ணின தைரியத்தால் மகத்தான கீர்த்தியை யடைந்தனை. (௩௬)

என்று இப்படி நாம் கூற நமது வசனத்தைச் சுத்த சித்தனை வீரபாண்டியன் கேட்டு, மயிர் கூச்செறிந்து, மிகுந்த பக்தியுடனே இரத்தினாதிகளினாலே நன்றாய்ப் பூசித்து, நம்மை நோக்கி இந்த வசனஞ் சொல்லத்தொடங்கினான். (௩௭)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்திற் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள
சமிவனமான்மியத்தின் ஐந்தாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.
ஆக அத்தியாயம் (௫) சுலோகம் (௩௭.)

ஆறாவது மதுப்பிரியருக்குப் பிரமா உபதிடதார்த்தம் உரைத்த அத்தியாயம்.

வீரபாண்டியன் சொல்லுகிறான்:— ஏ ஞான யோகிகளுக்குள்ளே உத்தமராயிருக்கின்ற பகவானான அகஸ்திய மகாரிஷியே தங்களுடைய தாசனாயிருக்கின்ற அடியேனுக்குத் திரிபுவனேஸ்வரரென்கின்ற மகாலிங்கத்தினுடைய மகிமையைத் தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து சொல்லவேணும். இந்த மகாலிங்கத்திற்குத் திரிபுவனேசுவரரென்கின்ற நாமமும், இந்த அம்பிகைக்குத் திரிபுவனேசுவரி, சாலிவாடீசுவரி என்கின்ற நாமங்களும், இந்தத் தடாகத்திற்கு மதுபுஷ்கரணி என்கின்ற நாமமுஞ் பாபவிமோசனம் என்கின்ற நாமமும் இந்த ஸ்தலத்துக்குச் சாலிவாடி யென்கின்ற நாமமும் எந்தக் காரணத்தாலுண்டாயின; இவையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேணுமென்று இராசன் கேட்டனன். அதற்கு அகத்தியர் சொல்லிவந்ததை, நாம் கூறுவாமென்று சூதமுனிவர் நைமிசாரணியர்கட்குக் கூறுவாராகின்றார். (௫.)

இவ்விதஞ் சொன்ன அரசன் வசனத்தைச் சர்வக்ஞரான அகஸ்தியமகாமுனிவர் கேட்டு ஒரு முகூர்த்த பரியந்தஞ் சாம்பசிவனைத் தியானம்பண்ணி, அவ்வரசன் கேட்டதற்கெல்லாம் உத்தமமான கதையைச் சொல்லத்தொடங்கினார். "ஏ இராசனே! யாதொரு கதையைக் கேட்டமாத்திரத்தால் பிரமகத்தியாதி மகா பாவங்களைச் செய்தவரும் அந்தப் பாவங்களினீங்கி நற்கதியடைவரோ? அப்படிப்பட்ட ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. (௬)

பூர்வம், இந்திரிய நிக்கிரகமுள்ளவரும் சகல செகத்காரணமான வஸ்துவை அறியவேணுமென்கின்ற இச்சையை யுடையவரும், மதுப்பிரியரென்கின்ற நாமத்தையுடையவருமான ஒரு ரிஷியானவர், இந்தச் சராசரங்கள் எந்த வஸ்துவினின்று முண்டாகி இலயத்தை யடைகின்றனவோ? அந்தக் காரண வஸ்துவை அறிய விரும்பி உஷ்ண காலத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலுஞ் சீதகாலத்தில் ஜலமத்தியிலும் இருந்து, மகா கோரமான தபசை இச்சமிவன க்ஷேத்திரத்தில் மதுபுஷ்கரணி தீரத்தில் நியமமாகச் செய்தனர். (௮)

இப்படி மகா தபசைச் செய்யும்போது அதை விக்கினம் பண்ணுகிறதற்காக இந்திரன் முதலியதேவர்கள் இடி மின்னலாதியோடு கூடிய மகா வருஷங்களையும் பயங்கரமான துர்ப்பிக்ஷங்களையும் அந்த முனிவருக்கு நான்குபக்கத்திலும் உண்டுபண்ணினார்கள். அவைகளால் அந்தரிஷி அசைவற்றவராய்ப் பின்னும் நியமந் தவறாமல் வெகுகாலபரியந்தம் தபசுசெய்யும்போது, அந்த இந்திராதிதேவர்கள் இந்த ரிஷியினுடைய தபசுக்குப்பயந்து பிரமதேவரிடத்திற்போய் அவரை நமஸ்காரம்பண்ணி, "ஏ பகவானே! தேவதைகளுக்கெல்லாம் நாயகராயிருக்கின்றவரே! செகத்தின் பீடைகளெல்லாம் நீக்குபவரே! மதுப்பிரிய ரிஷியினுடைய தபோபலத்தால் செகத்தெல்லாம் மகத்தான பயத்தை அடைந்திருக்கின்றன. ஆதலால், அவருக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். (௧௨)

மான இந்தக்ஷேத்திரத்தை நீ வேட்டை நிமித்தத்தால் அடைந் தாய்; ஆதலால் நீயே கிருதார்த்தன். (௧௮)

ஏ இராசனே! உன்னுடைய மனதிலிருக்கின்ற, சிவபத்தி தைரிய சௌரியாதியை அறியவேணுமென்று பரமேசுவரரானவர் தமது மகிமாசத்தியால் உன்னுடைய இராசகடகத்தை மறைத்துப் பிராமணனின் புலியின் வாயில் அகப்பட்டதாய்த் தோற்றுவித்து, அந்தப் புலிக்கும் உனக்கும் உத்தரப் பிரதி யுத்தரஞ் செய்வித்துப் பின்பு உன்னுடைய உறுதியான பத்தியால் உனக்குப் பிரத்தியட்சமாய்ப் பிரசாதஞ் செய்து, திரும்ப அந்தக் கடகத்தை நீ அடையும்படி செய்து, உன்னுடைய பிரார்த்தனையால் இராசகடக பரமேஸ்வரரென்கிற நாமத்தையும் அடைந்த இந்த விர்த்தாந்தமெல்லாம் நாம் ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்தனம்.

அன்றியும், நீ தேகத்தைத் திரணம்போலே துச்சமாய் எண்ணின தைரியத்தால் மகத்தான கீர்த்தியை யடைந்தனே. (௧௯)

என்று இப்படி நாம் கூற மெது வசனத்தைச் சுத்த சித்தனை வீரபாண்டியன் கேட்டு, மயிர் கூச்செறிந்து, மிகுந்த பக்தியுடனே இரத்தினைதிகளினாலே நன்றாய்ப் பூசித்து, நம்மை நோக்கி இந்த வசனஞ் சொல்லத்தொடங்கினான். (௨௦)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்திற் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள சமிவனமான்மியத்தின் ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் (௫) சுலோகம் (௧௭௭.)

ஆறாவது மதுப்பிரியருக்குப் பிரமா உபநிடதார்த்தம் உரைத்த அத்தியாயம்.

வீரபாண்டியன் சொல்லுகிறான்:— ஏ ஞான யோகிகளுக்குள்ளே உத்தமராயிருக்கின்ற பகவானை அகஸ்திய முனிசிரேஷ்டரே தங்களுடைய தாசனாயிருக்கின்ற அடியேனுக்குத் திரிபுவனேஸ்வரரென்கின்ற மகாலிங்கத்தினுடைய மகிமையைத் தாங்கள் அனுக்கிரகித்துச் சொல்லவேணுகிறேம். இந்த மகாலிங்கத்திற்குத் திரிபுவனேசுவரரென்கின்ற நாமமும், இந்த அம்பிகைக்குத் திரிபுவனேசுவரி, சாலிவாடிகேசுவரி என்கின்ற நாமங்களும், இந்தத் தடா

கத்திற்கு மதுபுஷ்கரணி என்கின்ற நாமமுஞ் பாபவிமோசனம் என்கின்ற நாமமும் இந்த ஸ்தலத்துக்குச் சாலிவாடி யென்கின்ற நாமமும் எந்தக் காரணத்தாலுண்டாயின; இவையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லவேணுமென்று இராசன் கேட்டனன். அதற்கு அகத்தியர் சொல்லிவந்ததை, நாம் கூறுவாமென்று சூதமுனிவர் நைமிசாரணியர்கட்குக் கூறுவாராகின்றார். (௬)

இவ்விதஞ் சொன்ன அரசன் வசனத்தைச் சர்வக்ஞரான அகஸ்தியமகாமுனிவர் கேட்டு ஒரு முகூர்த்த பரியந்தஞ் சாம்பசிவனைத் தியானம்பண்ணி, அவ்வரசன் கேட்டதற்கெல்லாம் உத்தமமான கதையைச் சொல்லத்தொடங்கினார். "ஏ இராசனே! யாதொரு கதையைக் கேட்டமாத்திரத்தால் பிரமகத்தியாதி மகா பாவங்களைச் செய்தவரும் அந்தப் பாவங்களினீங்கி நற்கதியடைவரோ? அப்படிப்பட்ட ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக. (௭)

பூர்வம், இந்திரிய நிக்கிரகமுள்ளவரும் சகல செகத்காரணமான வஸ்துவை அறியவேணுமென்கின்ற இச்சையை யுடையவரும், மதுப்பிரியரென்கின்ற நாமத்தையுடையவருமான ஒரு ரிஷியானவர், இந்தச் சராசரங்கள் எந்த வஸ்துவினின்று முண்டாகி இலயத்தை யடைகின்றனவோ? அந்தக் காரண வஸ்துவை அறிய விரும்பி உஷ்ண காலத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலுஞ் சீதளகாலத்தில் ஜலமத்தியிலும் இருந்து, மகா கோரமான தபசை இச்சமிவன க்ஷேத்திரத்தில் மதுபுஷ்கரணி தீரத்தில் நியமமாகச் செய்தனர். (௮)

இப்படி மகா தபசைச் செய்யும்போது அதை விக்கினம் பண்ணுகிறதற்காக இந்திரன் முதலியதேவர்கள் இடி மின்னலாதியோடே கூடிய மகா வருஷங்களையும் பயங்கரமான துர்நிமித்தங்களையும் அந்த முனிவருக்கு நான்குபக்கத்திலும் உண்டுபண்ணினார்கள். அவைகளால் அந்தரிஷி அசைவற்றவராய்ப் பின்னும் நியமந் தவறாமல் வெகுகாலபரியந்தம் தபசுசெய்யும்போது, அந்த இந்திராதிதேவர்கள் இந்த ரிஷியினுடைய தபசுக்குப்பயந்து பிரமதேவரிடத்திற்போய் அவரை நமஸ்காரம்பண்ணி, "ஏ பகவானே! தேவதைகளுக்கெல்லாம் நாயகராயிருக்கின்றவரே! செகத்தின் பீடைகளெல்லாம் நீக்குபவரே! மதுப்பிரிய ரிஷியினுடைய தபோபலத்தாற் செகத்தெல்லாம் மகத்தான பயத்தை அடைந்திருக்கின்றன. ஆதலால், அவருக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கொடுத்தருளவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். (௯)

அதற்குப் பிரமதேவர் சொல்லுகிறார்:—"ஏ தேவதைகளே! நீங்கள் பயப்படவேண்டாம், நிர்மல மனசான இந்த ரிஷியினு டைய அபிப்பிராயம் நமக்குத் தெரியும், நீங்கள் உங்கள் உலகத் திற்குப் போகக் கடவீரென்று போக்கிவிட்டு, இந்த விருத்தாந்த த்தை விஷ்ணுவுக்கும், உருத்திரருக்குந் தெரிவித்து அவர்களிரு வருடனே மதுப்பிரியர் தபசுசெய்கின்றவன்னிவனத்தி வந்து, மதுப்பிரியரைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார். (கசு)

"ஏ மகாதவம் பொருந்திய மதுப்பிரியரே! உமது தபவிசே டத்தால் நானேயன்றி விஷ்ணுமூர்த்தியும், உருத்திரமூர்த்தியும் சந்தோஷம் அடைந்தனர். உமக்கு வரந்தரவேண்டி இங்கே வந்த னம். வேண்டிய வரத்தைக் கேளும்" என்று சொன்ன பிரமதே வர் வசனத்தை ரிஷி கேட்டு, திரிமூர்த்திகளையுந் தரிசித்து வண ங்கி வேதங்களால் விக்குவாகத் துதித்து, அஞ்சலி செய்துகொ ண்டு சந்தோஷத்துடனே சொல்லுகின்றார். (கஎ)

"ஏ சுவாமிகாள்! நீங்கள் என் தபசால் சந்தோஷம் அடைந் தீரேயாகில், நான் செய்த தபசிற்குப் பலமுள்ளபடி நான் வேண் டிய வரத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும்; அஃதென்னில், நான் சகல செகத்தின் காரணமான தெய்வத்தை அறியவேணுமென்று இச்சிக்கின்றேன்; உங்கள் மூவர்களுக்குள்ளே செகத் காரணர் யார்" என்று ரிஷி கேட்க, பிரமா சொல்லுகிறார். "ஏ முனியே! நாங்கள் மூவரும் பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரனென்கின்ற நாமம் உடையவர்கள்; பிரமனாகிய யான் சிருஷ்டியினும், விஷ்ணுவாகிய வர் திதியினும், உருத்திரனாகியவர் சங்காரத்திலும் கிரமமாய் அதிகாரிகள் ஆகின்றோம்; ஆதலால், நாங்கள்மூவரும் செகத் காரணர்" என்று சொன்னார். (உ௦)

இந்த வசனத்தை ரிஷி கேட்டு, "ஏ பிரம்மாவே இந்திராதிகள் அஷ்டதிக்குகளுக்கு அதிகாரிகளானாற்போல, நீங்கள் மூவருஞ் செக உற்பத்தி திதி லயங்களுக்கு அதிகாரிகளென்று உமது வச னத்தால் நான் அறிந்தேன். இப்படி ஒவ்வொரு விருத்தியத்தில் அதிகாரிகளாயின், உங்களை அறிந்து எனக்கு என்ன பிரயோச னம். (உக)

யாதொரு வஸ்துவானது, உங்கள் மூவருக்கும் அதிகாரத்தை க் கொடுத்ததோ? யாதொரு வஸ்துவினுடைய பயத்தால் தினந்

தோறும் நியமப்படி நீங்காமற் சூரியன் தகிக்கின்றானோ? வாயுச் சலிக்கின்றானோ? அக்கினி சொலிக்கின்றானோ? தேவேந்திரன் மழை வருஷித்தல் முதலிய செய்கையைச் செய்கின்றானோ? மிருத்து சங்கரிக்கின்றானோ? யாதொரு வஸ்து செகச் சென்மாதி காரண மென்றும், யாதொரு வஸ்து பரப்பிரமமென்றும், உபநிடதங்கள் மெய்யுரைக்கின்றனவோ? அத்தகைய பெருமைவாய்ந்த செகன்மூல காரணப் பிரமத்தையே நான் அறிய இச்சையுள்ளவனே யன்றி, உங்களை அறிய எனக்கு இச்சை இல்லை; என்று சொல்லினர். அந்த வசனத்தைத் திரிமூர்த்திகளுங் கேட்டு, நீரறிய இச்சித்த வஸ்து நாங்கள் அல்லவென்று சொல்லித் தமதம லோகத்தை அடைந்தார்கள். (உச)

பின்பு, அந்த ரிஷியானவர் சமிவனத்தில் மகாவுக்கிரமான நியமத்துடனே மிகுந்த தீவிரமான தபசைச் செய்தனர். அவரு டைய தீவிர தபாக்கினியானது செகத்தெல்லாம் வியாபித்து தாப த்தை யுண்டாக்கும்போது; திரும்பவும் இந்திராதி தேவதைகள் பிரமாவைச் சரணமாக அடைந்து "ஏ பிரமாவே! மதுப்பிரியரிஷி யானவர் ஆகாரமின்றி, உச்வாசநிசுவாசமின்றி, வெகு தீவிரமான தபசைச் செய்கிறார். அந்தத் தபாக்கினியானது செகத்தையெல் லாம் மிகவுந் தகிக்கின்றது" என்று சொன்னார்கள். (உஎ)

இந்த வசனத்தைப் பிரமதேவர் கேட்டவுடனே அன்னவாக னத்திலேறிக்கொண்டு சீக்கிரமாய் மதுமட்காரணி தீரத்தில் வந்து அந்த ரிஷியைப் பார்த்து, "ஏ மதுப்பிரியரே! சகலசெகத்தையுந் தகிக்கும்படியாகத் தீவிர தபசு செய்ததுபோதும்; உபநிடத்துக்க ளால் போதிப்பிக்கப்படும் யாதொரு பரப்பிரமத்தை நீர் அறிய இச்சிக்கின்றீர், அந்த இச்சை இப்போது நிறைவேறும்படி யாம் ஒருபாயத்தைச் சொல்லுகிறோம்; அஃதென்னில் "பிரமவித்தை தை ஒன்றே அந்தப் பரப்பிரமத்தை அறிகின்றதற்குச் சாட் சாது உபாயமாம். 114·111 (உஅ)

யாதொரு பரப்பிரமத்தை எக்கும் தானம் இதமிதம் மேத் தியமான பெரிப்பு தபசு முதலான நிட்காம கர்மங்களாற் சித்த சுத்தி பெற்றவர்களே பிரமவித்தையின் வழியாக அடைவார்கள். அஃதில்லாதவர்கள் அடையமாட்டார்கள். அந்தச் சச்சிதானந்த பரிபூரண பரமாத்துவித பிரத்தியக பின்ன பரப்பிரமத்தை அறி வதற்குப் பிரமவித்தையே முக்கியமான உபாயம்." (உ௯)

என்று சொல்லப்பட்ட பிரமதேவர் வசனத்தை அந்தமதுப் பிரிய மகாரிஷி கேட்டு, மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே பக்தியால் விதிப்படி பிரமதேவரைப் பூசித்து, "ஏ பிரமதேவரே! நான் செய்த தபசு பலமுன்னதாகில் அந்தப் பரமசிவ சொரூபத்தை அறியும் படியான [illegible]த்தையைத் தங்களே குருவாய் அடியேனுக்கு உபதேசம் பண்ணவேண்டும்" என்று சொன்னார். அந்த வசனத்தைப் பிர்மா கேட்டு, லோகானுக்கிரக நிமித்தமாய் அந்தரிஷிக்கு முன்னம் பஞ்சாட்சர [illegible]த்தை உபதேசித்துப் பின்பு உபநிடதங்களுக்கு அர்த்தமான பரப்பிரமத்தை உண்மையாகத் தெரிவித்தார். (கூரு)

என்று இப்படிச் சொல்லி வரும் அந்த [illegible]ரிஷியின் வசனத்தைச் ஜெமினி மகா ரிஷி கேட்டு [illegible] பக வானான அகஸ்திய மகா ரிஷியே! பூர்வம் பிர்மாவினால் மதுப் பிரிய ரிஷியின் பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்ட பரப்பிரம சொரூபத்தைத் தாங்கள் எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்" என்று கேட்டார். (கூ௬)

மதுப்பிரியருக்குப் பிர்மா சொன்ன பிரகாரமாய் அகஸ்திய மகாரிஷி ஜெமினிக்குச் சொல்லுகின்றார்: "ஏ மதுப்பிரியரே! [illegible] வஸ்துவானது சிருட்டி ஆரம்பசமயத்திற் றன்னுடைய [illegible] முன்னம் ஈஸ்வர ரூபமாகி ஆகாசாதி பூத [illegible] பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்துப், பின்பு சிவரூபமாய் அந்தப் [illegible] சரீரங்களிற் பிரவேசித்துக் கர்த்தரு [illegible] [illegible]த் தோற்றுகின்றதோ? அந்த வஸ்துவே பரப் பிரமம். [illegible] பரமசிவசொரூபமென் றறியக்கடவை. (கூஎ)

பஞ்ச[illegible], [illegible], [illegible] வெதிரிக்தமாய், [illegible] விசாதிய சுவகதபேத ரகிதமாய்; தேச கால வஸ்து பரிச்சேத சூனியமாய் இருக்கின்ற சத்சிதானந்த அகண்ட வஸ்துவே பரப்பிரமம்; அதுவே பரம சிவசொரூபமென் றறியக்கடவை. சச்சிதானந்த ரூபமாய்ப் பிரத்தியகபின்னமா யாதொரு வஸ்துவானது [illegible] [illegible]ருகிற [illegible] இந்திரியங்களை ரூபாதி விடயங்களிலே எப் போதும் [illegible] செலுத்துகின்றதோ? யாதொரு வஸ்துவால் இச் [illegible] [illegible] ரூபமான செகத்தும் ஆகாசம்போல வியாபிக்

கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த வஸ்துவே பரப்பிரமம்; அதுவே பரம சிவசொரூபமென் றறியக்கடவை. (கூஅ)

இப்படிப் பரமசிவசொரூபம் எல்லாருக்கும் ஆத்மாவாய் எங்கும் பூரணமாயிருந்தால் எல்லாரும் பரமசிவ சொரூபத்தை என் அறியவில்லை யென்னில், சுயம்புவான அந்தப் பரமசிவன் சிருட்டி காலத்தில் மனமுதலான இந்திரியங்களைப் பகிர்முகமாகச் சிருட்டித்தபடியால், அந்த இந்திரியவசத்தாராகி, பகிர்முகமான சீவர்களொவ்வொருவருஞ் சர்வாந்தாரா யிருக்கின்ற பிரத்தியகபின்னமான பரமசிவத்தை யறியவில்லை. ஆனால், அந்தப் பரமசிவ சொரூபமானது ஒருவரும் ஒருநாளுந் தாம் அறியத் தக்க தன்றோ வென்னில், எப்போது எந்தப் புருடன் தானே சென்ம புண்ணிய புஞ்ச பரிபாகத்தாற் சித்த சுத்தி யுண்டாய் விஷய விரக்தனாகி அத்தியந்த தீவிர மான மோட்ச விச்சையுள்ளவனாய் அந்தப் பகிர்முகமான மனது முதலிய இந்திரிய பரவசனாகாமல் நதியில் எதிர்த்து நீஞ்சுகின்றவன்போல மகா தீரனாகி, அந்தர்முக மாகிறானோ, அப்போதவன் சர்வாந்தரமான பிரத்தியகபின்ன பரமசிவத்தைக் கரதலாமலகம் போல யாதொரு பிரதிபந்தகமின்றியே அறிவன். (கூக)

இப்படி அறிந்தோர்கள் அநுபவம் ஏதென்னில், சிருட்டி கர்த்தாவாயும், சிருட்டிக்கப்பட்ட செகத்தாயும், பாலன கர்த்தாவாயும், பாலிக்கப்பட்ட செகத்தாயும், சங்கார கர்த்தாவாயும், சங்கரிக்கப்பட்ட செகத்தாயும், மற்றெவ்விதத் தோற்றமாயு மிருக்கின்ற சிவேஸ்வர செகத்தினைத்தும், அகண்ட சச்சிதானந்த பரிபூரண பரமாத்துவிதமான பரமசிவ சொரூபமென் றுணர்ந்தோன்றப் பெறுவதேயாம். (௪0)

இந்தப் பரமசிவ சொரூபத்தை முமூட்சு அறியும் வகை எவ்விதமென்னில், ஆத்மாவை நாயகனாக வுடையதாயும், புத்தியைச் சாரதியா யுடையதாயும், மனதாகிய கடிவாளம் பூட்டிய இந்திரியங்களைப் பரிகளாகவுடையதாயுமிருக்கின்ற இச்சரீரமான இரதமானது, இவ்விந்திரியப் பரிகளால் வெகுவித விஷயமாகிய வனபூமியிற் சஞ்சரிக்கின்றபடியால், முமூட்சுவானவன் ஞான சாத்திர சொன்னிய விவேக புத்தியாகிய சாரதியால் அவ்விஷய வன பூமியிற் செல்லாநின்ற இந்திரியக் கொடும் பரிகளை ஆத்ம பூமியி லிருப்பித்தலே தாம் ஆத்மநிஷ்டையை அடைவதே அந்தப் பிரத்தியகபின்ன பரமசிவ சொரூபத்தை அறியும் வகையாம். (௪௧)

அந்தப் பரமசிவத்தின் சொரூபமாவது எதெனில், சுயம்பிரகாச சித்ரூபமே அதன் சொரூபம். எது அவ்விடத்தில் எவ்விதமாயிருக்கின்றதென்னின், எல்லாப் பூதங்களிடத்திலும் எல்லாவற்றிற்கும் ஆந்தரமான ஆத்மாவாயிருக்கின்றது. இப்படியிருந்தால் அது எல்லோருக்கும் ஏன் தோன்றவில்லையென்னில், சூட்சுமமாய்ப் பஞ்சகோசங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்ததனாற்றோன்றவில்லை. ஆனால் அது பரிச்சின்னமோவெனில், ஆகாசம் போல் எங்கும் வியாபியானதாற் பரிச்சின்னமல்ல. இச்சொரூபந் திரிமூர்த்திகளுக்குள் ஒன்றோவென்னில், சர்வ கர்மங்களுக்கும் பலத்தைக் கொடுப்பதாயுஞ் சர்வபூத அதிஷ்டானமாயுஞ் சர்வசாட்சி சித்ரூபமாயும் அத்துவிதமாயும் இருக்கின்றது. பரப்பிரமமான அந்த மும்மூர்த்திகளுக்குள் ஒன்றன்று. பின்னையோவெனில், அவித்தை மாயையாகின்ற இருவித உபாதியுமன்றித் தத்துவம்பதத்தை இலக்கியார்த்தமாய்க் கேவலமாய் நிர்க்குணமாய் நித்த சுத்த புத்தமாயிருக்கின்ற அகண்ட ஏகரசமே பரமசிவ சொரூபமாகும். (சஉ)

இவ்விதமான பரமசிவ சொரூபத்தை அறிந்தோருக்குப் பிரயோசனம் எதெனில், யாதொரு அதிகாரி அகண்ட பரமசிவ சொரூபமே நானென்று யாதொரு பிரதிபந்தம் அன்றியில் அபரோட்சமாக அறிகிறானோ, அவனுக்குப் போக்தா போக்கியம் போகமென்கின்ற இவை முதலிய திரிபுடியில்லாததினாலும், சகல பூர்ண அகண்ட பரசிவமான தன் சொரூபமென்று தோற்றுவதாலும், சகல சரீரதாபமும் நீங்கி நிரதிசயானந்தம் அடைவதே பிரயோசனம். அன்றியும் பிரத்திய கபின்னமான அப்பரமசிவத்தைச் சாட்சாத்காரமாய் அறிந்தால், ஆத்மாவுக்கும் அகங்காரத்துக்கும் இருக்க அன்னியோன்னியாத்தியாசமாகிய இருதயக்கிரந்தி நீங்குவதும் வேதார்த்தம் துவிதமோ? அத்துவிதமோ? அத்துவிதமானாலும் அது அனுபவத்துக்கு வருமோ? வாராதோ? என்கின்ற இவை முதலான சகல சந்தேகங்கள் நீங்குவதும், சஞ்சிதம் ஆகாமியம் பிராரத்தம் என்கிற கருமத்திரயம் நீங்குவதும் பிரயோசனமாகும். (சச)

பிரத்தியட்சமாய் நானாவித நாமரூபமாகத் தோன்றிய துவிதப்பிரபஞ்சமெல்லாம் அகண்ட சச்சிதானந்த பரிபூரணபரமாத்துவிதமான பரமசிவ சொரூபமாவது எவ்விதமெனில், உபாதான

காரணமாகின்ற ஒரு மண்ணே நானாவிதமான கட கலசாதி காரியமாகிறதுபோலவும், அதிட்டானமான ஓரிரச்சுவே சர்ப்பந் தண்டம் மாலை முதலிய ஆரோபமாய் விவர்த்திக்கின்றதுபோலவும், சர்வோபாதான காரணமாயுஞ் சர்வாதிட்டானமாயுமிருக்கின்ற ஒரு பரமசிவமே சுர நர திரியக்காதி ரூபமான நானாவித நாமரூப செகத்தாகத் தோன்றுகின்றபடியால், விசாரிக்குமிடத்தில் கட கலசாதி காரியமானது காரணமான மண்ணாகின்றதுபோலவும், சர்ப்பமுதலிய வாரோபம் அதிட்டான இரச்சுவாகின்றதுபோலவும், சிவேச்வர செகத்தாய்த் தோற்றிய நானாவித நாமரூப செகத்தும் அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த பரமாத்துவித பரமசிவ சொரூபமேயாகும். (சரு)

இப்படிப் பரமார்த்தத்தில் சகல செகத்தும் அகண்ட சிற்பிரகாசமான அத்வைத பரமசிவ சொரூபமாயிருந்தபோதிலும், இவ்வுண்மை அறியாதோருக்கு (அந்தகருக்குப் பகலில் சூரியோதயத்தாற் பிரகாசம் பொருந்திய செகத்து அப்பிரகாசமாய்த் தோற்றுவதுபோல) அகண்ட பரமாத்துவிதமான பரமசிவ சொரூபமே சிவேசுர செகத்தான துவைதம்போலத் தோன்றும். (சசு)

இப்படி அவிவேக திருஷ்டியிற் சொரூபமே நானாவித சரீராதிகளாய்த் தோற்றினபோதிலும் விவேகியானவன் அநித்தமான சரீரமுதலிய நானாவித உபாதிகளை நேதி நேதி என்கின்ற வாக்கால் அபவாதித்து, மிஞ்சிய அகண்ட பரிபூரண பரமசிவமே தானென்று அபரோட்சமா யறிந்தாற் சகல சோகமுநீங்கி அச்சொரூபமாகவே மிஞ்சுவன். (சஎ)

அப் பரமசிவம் சர்வ பூரணமானதால் அஞ்ஞானத்துடனும் அதன் காரியத்துடனுஞ் சம்பந்தப்படுமோ எனில், சொரூபம் ஆகாசம்போல நிரவயவமாய் நிர்க்குணமாய் நிட்கிரியமாய் நிருவிகாரமாய் நிருமலமாய் நிர்ச்சங்கமாயிருக்கின்றபடியால், அஞ்ஞானத்துடனும் அஞ்ஞான காரியத்துடனும் கூடினபோதிலும் அவைகளுடன் சம்பந்தப்படவில்லை. (சஅ)

அந்தப் பரமசிவ சொரூபம் எப்படிச் சர்வபரிபூரணமெனில், விடயங்களினும் இந்திரியங்கள் வியாபகம், அவைகளினும் மனது வியாபகம், அதனினும் புத்தி வியாபகம், அதனினும் விசேட வகங்காரம் வியாபகம், அதனினும் சாமானிய அகங்காரம் வியாபகம்,

அதனினும் அவ்வியத்தமென்கின்ற அஞ்ஞானம் வியாபகம், அதனினும் பரமசிவசொரூபம் வியாபகம். அப்பரமசிவ சொரூபத்துக்கு மேல் வியாபகம் யாதொன்று மில்லை. ஆனதால் சொரூபஞ் சர்வ பரிபூரணமாகும். (௫௪)

இவ்விதமாகிய பரமசிவ சொரூபத்தைத் தன்வடிவாக அறியாமல் வேறாயறிகின்றவனுக்கு ஒருகாலத்துஞ் சோக மோக சம்சார பயம் நீங்கத் தக்க தல்லை. அவ்வகண்ட பரசிவ சொரூபமேயெல்லாம், அதுவே நானென் றறிந்தவனுக்குச் சோகமுமில்லை, மோகமுமில்லை, யாதொரு சம்சார பயமுமில்லை. (௫௫)

ஏ மதுப்பிரியரே! இப்படிப் பிரமவித்தையைச் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனான அதிகாரியானவன் முன்னமே சற்குருமுகமாகச் சிரவணம் பண்ணி நன்றாயறிந்துகொண்டு, பின்பு சுருதிக் கனுகூலமான யுத்தியால் நிரந்தரம் மனனம் பண்ணிப் பின்பு சிரவண மனனங்களால் நிச்சயித்தபடி அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த பரமசிவசொரூபமே நான், நானே அச்சொரூபமென்று தயில தாரைபோல் இடைவிடாமல் செய்யப்பட்ட அந்தரங்க சாதனமான நிதித்தியாசனம் பண்ணினால், அந்தப்பரமசிவசொரூபத்தை அஞ்ஞான சமுசய விபரீதம் ஒன்றும் இன்றியே கரதலாமலகம் போல அபரோட்சமாயறியலாம். (௫௬)

இவ்விதமான நிர்க்குண பரசிவ சொரூப ஞானத்திற்குச் சகுண பரமசிவோபாசனையுஞ் சாதனமானதலால், நிர்க்குண பரசிவ ஞானம் வரும் வரையில் முமுட்சுவானவன் பத்தியுடனே விபூதி உருத்திராக்கந் தரித்துக்கொண்டு பஞ்சாட்சர செப நிஷ்டனாய்ச் சகுண பரமசிவனுடைய பூசனை ஸ்தோத்திரந் தியான முதலான உபாசனையுஞ் செய்யவேண்டுமென்று இப்படிப் பிரமதேவரானவர் மதுப் பிரியருக்குப் பிரம வித்தையை உபதேசித்துச் சகல தேவராலுந் துதிக்கப்பட்டவராய்த் தம்முடைய சத்தியலோகத்தை அடைந்தனர். (௫௭)

பின்பு அந்தரிஷியானவர் பிரமதேவர் உபதேசித்தபடி விபூதி உருத்திராக்கங்களைத் தரித்துக்கொண்டு தினந்தோறும் ஆதரவுடனே சர்வசெகத்துஞ் சச்சிதானந்த பரிபூரணபரமசிவம், அப்பரமசிவமே நானென்று நிரந்தர மனன நிதித்தியாசனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது சர்வக்ஞராய்ச் சர்வசத்திமானாய்ச் சச்சி

தானந்த பரிபூரணராய்ப் பக்த சனப் பிரியராய்ப் பரமதயாளுவாயிருக்கின்ற பகவானான ஸ்ரீ பரம சிவனானவர் கோடி சூரியப் பிரகாசம் போன்ற காந்தியையுடைத்தாயும், சித்த வித்தியாதரர் முதலான சகலதேவதைகளாற் சூழப்பட்டதாயும், பஞ்சாட்சர வடிவமாயும், நான்குவேதங்களையும் நான்கு சிகரங்களாயுடையதாயும், பிரணவத்தை நடுச்சிகரமாயுடையதாயும், மற்றுஞ் சகல இலட்சணங்களுடையதாயுமிருக்கின்ற நிருமலமான திவ்விய விமானத்தி லெழுந்தருளி, மகா கைலாசத்தினின்றும் பூமியிலிருக்கின்ற சமிவன க்ஷேத்திரத்தில் மதுப்பிரியர் முன்னே காருண்ணியசித்தராய்ப் பிரத்தியட்சமாயினர். (௫௮)

பின்பு அந்தரிஷியானவர் சச்சிதானந்த பரிபூரணராய்ச் சர்வாத்மக சொரூபராய்ச் சகலசெகன்னாயகராய்ச் சந்திரசூடராய்த் திரிநேத்திரராய்க் காளகண்டராய்ச் சதுர்ப்புசராய்ப் பார்வதிசமேதராய்ப் பிரமவிஷ்ணு உருத்திராதிகளால் உபாசிக்கப்பட்டவராய்ப் பத்தர்களுடைய சகல துக்கமும் போக்கப்பட்டவராயிருக்கின்ற பரப்பிரமமான பரமசிவனை அந்த விமானத்திற் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டு, மிகுந்த பத்தியுடனே அனந்த நமஸ்காரம் பண்ணிப் பரவசராய்த் தோத்திரஞ்செய்யத் தொடங்கினர். (௫௯)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டத்திலுள்ள
சமிவனமான்மியத்தில் ஆறாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.
ஆக அத்தியாயம் ௬-க்குச் சுலோகம் ௨0௬.

ஏழாவது மதுப்பிரியர் பரமசிவனைத் துதிக்கும் அத்தியாயம்.

மதுப்பிரியமகாரிஷி சிவபெருமானைநோக்கிப் பிரக்ஞான கன சொரூபராயிருக்கின்றவரே அநுக்கிரகஞ்செய்யும்! தேசோமயராயிருக்கின்றவரே அநுக்கிரகஞ் செய்யும்! சர்வ சாட்சியாயிருக்கின்றவரே அநுக்கிரகஞ்செய்யும்! சகலத்துக்கு மேலாகின்றவரே அநுக்கிரகஞ் செய்யும்! சர்வமூர்த்தியாயிருக்கின்றவரே அநுக்கிரகஞ்செய்யும்! சர்வோபாதியும் நீங்கிய நிர்க்குண ரூபராயிருக்கின்றவரே அநுக்கிரகஞ்செய்யும்! (௧)

சரணமாயடைந்தாருடைய துன்பமெல்லா நீக்குவிக்கின்றவரே அநுக்கிரகஞ்செய்யும்! திரிபுரசங்காரஞ் செய்தவரே அநு

க்கிரகஞ்செய்யும்! பிரணவப் பொருளாகின்றவரே அனுக்கிரகஞ் செய்யும்! வேதங்களாற் றுதிக்கப்பட்டவரே அனுக்கிரகஞ்செய்யும்! அனுக்கிரகஞ்செய்யும்!! (௨)

யாதொருவஸ்துவினின்றுஞ் சிருட்டியாதியிற் சகலசெகத்தும் உண்டாகிப் பிரளயகாலத்தில் அந்தச் செகத்து யாதொருவஸ்துவினிடத்தில் இலயிக்கின்றதோ, அப்படிப்பட்ட சருவோபாதான வஸ்துவான உமக்கு நமஸ்காரம்! (௩)

பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாசமென்கின்ற பஞ்சபூதமும் யாதொரு வஸ்துவின் வடிவோ, அப்படிப்பட்ட சர்வகாரிய ரூபமான உமக்கு நமஸ்காரம்! (௪)

சரஸ்வதி சமேதரான பிரமாவாயிருந்துகொண்டு ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டியாநின்ற உமக்கு நமஸ்காரம்! (௫)

இலக்குமி சமேதரான விஷ்ணுவாயிருந்துகொண்டு அந்தச் செகத்தையெல்லாம் இரட்சியாநின்ற உமக்கு நமஸ்காரம்! (௬)

கௌரி சமேதரான உருத்திரராயிருந்துகொண்டு அந்தச் செகத்தையெல்லாம் பிரளயகாலத்திற் சங்கரியாநின்ற உமக்கு நமஸ்காரம்! (௭)

மகாப்பிரளயத்தில் மகாகாலருத்திரராயிருந்துகொண்டு தேவதைகள் முதலான சகல செகத்தையும் பட்சித்து மகாதாண்டவம் புரிகின்ற உமக்கு நமஸ்காரம்! (௮)

துவாதச ஆதித்தர்கள் ஏகாதச ருத்திரர்கள் அஷ்ட வசுக்கள் சத்தமருத்துக்கள் அக்கினி சித்தர் சாத்தியர் பிதிர்க்கள் இவர் முதலான தேவர் நர திரியக்காதியான சகலசெகத்தும் யாதொரு வஸ்துவின் வடிவோ, அப்படிப்பட்ட சர்வான்மாவான உமக்கு நமஸ்காரம்! (௯)

தேவரீருக்குப் பிரமவிஷ்ணு உருத்திராதிநாமங்களும் அதற்குரிய ரூபங்களும் விவகாரத்திற் கற்பிதங்களே; பரமார்த்தத்தில் ஒருநாமமும் ஒருருவமுமில்லையே; அப்படிப்பட்ட அகண்டசின்மாத்திரமான உமக்கு நமஸ்காரம்! (௧௦)

சர்வாதிஷ்டானமான யாதொரு வஸ்துவின் சத்தினாலே அசத்தான செகத்தெல்லாஞ் சத்துப்போலிருக்கின்றதோ, யாதொரு வஸ்துவின் சித்துத்தன்மையினாலே சடமான செகத்தெல்லாஞ் சித்துப்போல் விளங்குகின்றதோ யாதொரு வஸ்துவின் ஆனந்த

தாற் றுக்க ரூபமான செகத்தெல்லாம் ஆனந்தம்போலத் தோறுகின்றதோ, அப்படிப்பட்ட அகண்ட சச்சிதானந்த ரூபரான உமக்கு நமஸ்காரம்! (௧௧)

நிஷ்களரே போற்றி! நிஷ்கிரியரே போற்றி! நிர்விகாரரே போற்றி! நிரஞ்சனரே போற்றி! நிராகாரரே போற்றி! நிர்த்தொந்தரே போற்றி! நிர்ச்சங்கரே போற்றி! நிஷ்பிரபஞ்சரே போற்றி! சந்திரசேகரரே போற்றி! கங்காதரரே போற்றி! திரிநேத்திரரே போற்றி! காளகண்டரே போற்றி! சதுர்ப்புயரே போற்றி! பினாகபாணியே போற்றி! தேவதேவரே போற்றி! மகாதேவரே போற்றி! பசுபதியே போற்றி! பத்தர் அபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கின்றவரே போற்றி! (௧௨)

என்றிப்படி மனுப்பிரிய மகாரிஷியானவர் மிகுந்த பத்தியுடனே கேவல சின்மாத்திரமாயிருக்கின்ற மகாதேவரை வெகுவிதமாய்த் துதித்துச் சரீரமெல்லாம் ஆனந்தபாஷ்பத்தினாலே நனைக்கப்பட்ட அங்கத்தையுடையவராய் அஞ்சலிசெய்துகொண்டு பகவானுடைய சாம்பமூர்த்தியை நோக்கிப் பிரார்த்திக்கிறார். (௧௩)

ஏ மகேஸ்வரரே! ஏ மகாப்பிரபுவே! ஏ சகலதேவாதிபதியே! பிரமாதிகளால் வணங்கப்பட்ட சரணாரவிந்தமுடையவரே! சந்திர சூரிய அக்கினியாகிய திரிநேத்திரமுடையவரே! பத்தர்களுடைய துக்கத்தையெல்லாம் போக்கின்றவரே! திவ்விய மங்கள மூர்த்தியாயிருக்கின்ற மகா தேவரே! அடியேன் தேவரீர் சரணாரவிந்தத்தைத் தானே எப்போதுஞ் சரணமாயடைந்திருக்கின்றேனாகையால், தேவர் அடிமையான என்னிடத்தில் மிகுந்த கிருபை செய்தருளவேண்டும். (௧௪)

சத்திய ஞானானந்த பரிபூரணமாய் வாக்கு மனசுக்கெட்டாதவராயிருக்கின்ற தேவரீர் கருணையாற் பத்தானுக்கிரக நிமித்தமாய்த் தெரிசன மாத்திரத்தால் மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்படி அங்கீகரித்த திவ்விய மங்களமூர்த்தியை அடியேன் தெரிசித்ததாற் கிருதார்த்தனாயினேன் கிருதார்த்தனாயினேன், பரிசுத்தனாயினேன் பரிசுத்தனாயினேன், தன்னியனாயினேன் தன்னியனாயினேன், அடையவேண்டிய பூரணானந்தத்தையும் அடைந்தேன் அடைந்தேன். (௧௫)

ஏ சாம்பமூர்த்தியான பரமசிவமே! இந்த வன்னிவன க்ஷேத்திரத்தில் முன் சொல்லிய சகல இலட்சணமும் பொருந்திய பஞ்சாட்சர மயமான இந்த விமானத்திற் றேவரீர் மகாலிங்க சொரூபமாய் அம்பிகை யுடனே எல்லோருக்கும் எப்போதும் எல்லா அபீஷ்டமுங் கொடுக்கும்பொருட்டு ஸ்திரத்தரம் வசித்தருள வேண்டும். அன்றியும், மதுப் பிரியரென்கிற நான் இந்த க்ஷேத்திரத்திலிருக்கின்ற இந்த நதி தீரத்தில் இந்தப் புட்கரணியின் கரையிற் றபசு செய்து, தேவரீரது அனுக்கிரகத்தால் வேண்டிய சித்தியை அடைந்தபடியால், என்னுடைய நாமத்தை முன்னிட்டு இந்த நதிக்கு மதுநதி என்றும், இந்த புட்கரணிக்கு மதுபுஷ்கரணி என்றும் நாமங்கள் செகத்திற் பிரசித்தமாய் விளங்கவேண்டும். இந்த மதுநதியிலும் மதுபுட்கரணி தீர்த்தத்திலும் மிகுந்த சிரத்தையுடனே ஒருகாலாகிலும் எவர்களாயினும் ஸ்நானம் பண்ணித் தேவரீரைத் தரிசித்தால் அவர்கள் இகத்திற் சகலபோகத்தையும் புசித்து அந்தத்தில் உம்முடைய பதத்தையும் அடையவேண்டும். திரிபுவனேசுவரராயிருக்கின்ற தேவரீர் எனக்கு இந்த க்ஷேத்திரத்திற் பிரத்தியட்சமாய் விளங்கி அனுக்கிரகஞ் செய்ததாற் பத்தானுக்கிரக நிமித்தம் இந்த வன்னிவன க்ஷேத்திரத்தில் மகாலிங்க ரூபராயிருக்கின்ற உமக்குத் திரிபுவனேஸ்வரரென்கிற நாமமும், அம்பிகைக்குத் திரிபுவனேஸ்வரி என்கின்ற நாமமும் திரிலோகத்திலும் பிரசித்தமாய் விளங்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அந்தப்படியே பரமசிவனும் அனுக்கிரகஞ் செய்தார். (௨௧)

அன்று முதற் சர்வாத்மாவாயிருக்கின்ற பரமசிவன் தன்னை வணங்கிய அன்பர்களுடைய துன்பமெல்லாந் தீர்த்து, அவர்களுக்குவேண்டிய அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறதற்காக அந்த க்ஷேத்திரத்தில் மதுபுட்கரணிதீரத்தில் மகாலிங்க ரூபமாய்த் திரிபுவனேஸ்வரியுடனே வசிக்கிறார். அந்த மகாலிங்கத்தை ஒருகால் தெரிசனம்பண்ணினமாத்திரத்தால் மோட்சசாம்பிராச்சியஞ்சித்திக்கும்.

பின்பு அந்த மதுப்பிரியருஞ்சிவன் முத்தராய் அந்த க்ஷேத்திரத்ில்தானே வெகுரிஷிகளுடனே பிதிர்க்களுக்குத் தர்ப்பணம் பண்ணிச் சர்வாங்கத்திலும் அன்புடனே நிர்மலமாக விபூதிகொண்டு உத்தூளனம்பண்ணித் திரிபுண்டரந் தரித்துக்கொண்டு கண்டம் சிரம் கரம் முதலான ஸ்தானங்களில் உருத்திராக்ஷந்தரித்துக் கொண்டு மகாலிங்க ரூபியான திரிபுவனேசுவரரைச் சோடச உப

சாரத்தாற் பூசித்துப் பஞ்சாக்கரஞ் செபித்துக்கொண்டு இவ்விதமாய்ச் சொரூப நிட்டாபரராக வெகு காலங்கழித்த பின்னர் யாவராலும் அடைகிறதற்கு அருமையான விதேகமுத்தியை அடைந்தார். (௨௫)

பரமசிவப் பிரசாத ஏதுவான இந்த அத்தியாயத்தைப் படிக்கின்றவர், படிப்பிக்கின்றவர், கேட்கின்றவர், கேட்பிக்கின்றவர், எழுதுகின்றவர் எல்லோரும் இகத்திற் சகல பாக்கியங் கீர்த்தி முதலானவைகளையு மடைந்து, அந்தத்தில் மோட்சத்தையும் அடைவார்கள். (௨௬)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டத்திலுள்ள

சமிவனமான்மியத்தின்

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம் எ-க்குச் சுலோகம் ௨௬௨.

எட்டாவது சுவேத மகாராசாவின்
சரித்திர முரைக்கும் அத்தியாயம்.

அகஸ்தியர் சொல்லுகின்றார்:— ஏ சைமினியே! பூர்வகாலத்தில் சுவேத மகா இராசாவின் புத்திரனாகிய சுவேதனென்கின்ற மகாராசனானவன் சிலகாலம் இராச்சியத்தை மனுநீதிப் பிரகாரம் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். பின்பு மகா புத்திமானான அந்தச் சுவேத மகா ராசனானவன் சோதிடத்தினாற் றன்னுடைய ஆயுசு சொற்பமாய் எஞ்சியிருக்கிறதென்று விசாரித்தறிந்து கொண்டு, தன் இராச்சியத்தைத் தன்புத்திரனிடத்தில் ஒப்புவித்து விட்டு மேன்மை யுடைய தண்டகாரணிய வனத்தை அடைந்தான். (௨)

பின்பு அவ்விடத்தில் மகத்தான தபசைச்செய்ததனாற் பிரமலோகத்தை அடைந்தான். அந்தப் பிரமலோகத்தில் அவ்வரசன் பசியினால் மிகுந்தவும் வாதிக்கப்பட்டவனாய்ப் பிரமதேவரை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான். "ஏ தேவதேவராயிருக்கின்ற பிரமதேவரே! இதென்ன ஆச்சரியம்! ஏ சுவாமீ! மகத்தான தபோபலத்தால் துர்லபமான பிரமலோகத்தையடைந்தேன்; அப்படி அடை

ந்தும் எனக்கு எப்போதும் பசியினால் வருத்தமுண்டாகிக்கொண்டிருக்கிறது; ஆதலால், நான் என்ன செய்வேன். (௬)

என்று சொன்ன அவ்வரசன் வசனத்தைப் பிரமதேவர் கேட்டு, "ஏ இராசனே! பூமியில் விதையாதது முளையாதன்றோ? நீர் பூர்வம் பூலோகத்தில் இராசரீகம் பண்ணும்போது பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் அல்பமாகினும் பண்ணவில்லை; தபோவனத்திலும் உன்னுடைய தேகமாத்திரத்தை இரட்சித்துக்கொண்டிருந்தாயே யன்றிப் பிராமணர்களுக்கு ஒன்றுங்கொடுக்கவில்லை; மகத்தான தபசால் என் லோகத்தை யடைந்தும் கர்மபூமியில் அன்னதானஞ் செய்யாததினாலே இப்போது இங்குப் பசியினால் வாதிக்கப்படுகின்றாய். (௮)

ஆதலால் பூர்வம், நீ எந்தவனத்தில் உன்னுடைய தேகத்தை விட்டாயோ, அந்த வனத்தில் அந்தப் பிரேத தேகம் இருக்கின்றது. உன்னுடைய பசி தீரும்பொருட்டு அந்தப் பிரேத தேகத்தைப் பட்சிப்பாய்" என்று பிரமதேவர் சொல்லியதைக் கேட்டுப் பின்பு அவ்வரசன் வெகு துக்கத்துடனே விமானத்திலேறிக்கொண்டு கிரீடாதிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாய் அப்ஸர மாதர்களினால் வீசப்பட்ட வெண்சாமரையையுடையவனாய்ப் பூமியில் அந்தப் பிரேத தேகமிருக்கின்ற வனத்தி லிறங்கி, அதைப் பட்சித்து மறுபடியும் விமானத்திலேறிக்கொண்டு பிரம லோகம் போய்ச் சேர்ந்தான். (௧௨)

இப்படித் தினந்தோறும் அசுத்தமான அந்தப்பிரேத தேகத்தைப் பட்சித்துக்கொண்டு, வந்தபோதிலும் அந்தத் தேகம் நாசமடையாமல்மீண்டும்மீண்டும் விர்த்தி யடைந்துகொண்டிருந்தது.

இப்படி இருக்கும்போது ஒரு காலத்தில் அந்தத் தண்டகாரணியத்தி லிருக்கின்ற தண்டகாதரன் பிருகுமகா ரிஷியின் புத்திரியான பூப்படையாக் கன்னிகையை யடமாய் அங்கீகரித்த தோஷத்தால் அந்த வனமானது மிருக பட்சி முதலியன சஞ்சரியாத பாலை வனமாய்விட்டது. பின்பு அந்த வனத்தில் அகஸ்தியனென்ற யான்போய் அதை முன்போலப் பட்சி மிருகாதிகளோடே கூடியதாகச்செய்து அவ்விடத்தில் வசிக்கும்போது ஒருநாள் அவ்விடத்தில் அந்தத் தேவரூபமான சுவேதமகாராசாவானவன் சகல அலங்காரசம்பன்னனாய்த் தன்பிரேத தேகத்தை விமானத்திலிருந்து இறங்கிப் பட்சித்தான். (௧௬)

அதை நான் கண்டு இது என்னவென்று இராசனைக் கேட்க, அந்தத் தேவரூபமான இராசன் துக்கத்துடனே என்னைப் பார்த்து, "ஏ மகாரிஷியே! நான் பூர்வஞ்செய்த தபோபலத்தால் தேவத்துவத்தையுஞ் சத்தியலோகத்தையும் அடைந்தேன். அப்படி அடைந்தபோதிலும் பூர்வம் பிராமணர்களுக்கு நான் அன்னதானம் பண்ணாத தோஷத்தால் மகத்தான பசியினால் துன்பப் பட்டுப் பிரமாவின் வாக்கியத்தினால் தினந்தோறும் விர்த்தியடையாநின்ற இந்தப்பிரேத தேகத்தைப் பட்சித்துக்கொண்டு வருகின்றேன். அப்படிப் பட்சிக்கிற என்னிடத்தில் தேவரீர் தயவு பண்ண வேண்டும்" என்றடிக்கடி பிரார்த்தித்துத் தன் கண்டத்திலிருந்த ஒரு முத்துமாலையை எடுத்துக்கொடுத்தான். (௨௦)

நான் அடையவேண்டியதை யடைந்திருந்தும் [illegible] தபோதிலுந் தயையினாலே [illegible] வுடனே அவனுடைய பிரேததேகம் [illegible] அமுதபானம் பண்ணினவன்போலப் பசியகன்று [illegible] மிகுந்த திருப்தியை யடைந்து, வெகு [illegible] என்னை வணங்கித் துதித்து, [illegible] நன்றிக் கருணை [illegible] அகஸ்திய [illegible] அனந்த நமஸ்காரஞ்செய்கின்றேன்" என்று [illegible] என்னைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு மறுபடியும் [illegible] ()

"ஆ! ஆ! அன்னதானமே எல்லாவற்றுக்கும் மேலான தானம்; தானமே தபசுக்கெல்லாம் உத்தமதபசு; தானமே முக்தானு [illegible]; தானமே மகத்தான கீர்த்தி; ஏனெனில் தானத்தினாலன்றோ மகாபாவத்தால் வெகுநாளாய்ப் புசித்து வந்த இந்தப் பிரேத பட்சணம் நீங்கிற்று?" என்று இவ்விதமாய்த் தானத்தைத் தானே சிலாகித்து அச்சுவேதமகாராசாவானவன் விமானத்திலேறிக்கொண்டு சத்திய லோகத்தை அடைந்தான். (௨௫)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டத்திலுள்ள சமிவனமான்மியத்தின் எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

௸ அத்தியாயம் அ௰ச் சுலோகம் [illegible]

ஒன்பதாவது அன்னதானமகிமை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

அகஸ்தியர் சொல்லுகின்றார்:—ஏ சைமினியே! முன்பு அந்த தண்டகாரணியத்தைவிட்டு நான் எனது ஆச்சிரமத்தி லடைந்தேன்; பின்பு அந்தச் சுவேதமகாராசாவினுடைய புத்திரனாகிய சுவேதனென்கின்ற மகா ராசாவானவன் என்னைத் தரிசிக்கிறதற்காக எனது ஆச்சிரமம் வந்துசேர்ந்தான். அப்போதவன் பிதாவினுடைய விர்த்தாந்தம் யாவையும் நான் சொல்லக் கேட்டதனாற் றுக்கத்தையும் சந்தோஷத்தையும் அடைந்தான். பின்பு அந்தச் சுவேதனானவன் அன்னதானம் பண்ணவேண்டுமென்று மிகுந்த இச்சையுடனே ஏ பகவானான அகஸ்திய மகாரிஷியே! அன்னதானஞ் செய்வதற்கு உத்தமமான க்ஷேத்திரம் எதுவென்று என்னைக்கேட்டான். (௫.)

பின்பு ஒரு முகூர்த்த பரியந்தம் நானாவிதமாக ஆலோசித்துப்பார்த்து, க்ஷேத்திரங்களுக்கெல்லாம் உத்தம க்ஷேத்திரமாயும், மதுபுஷ்கரணி தீர்த்தத்தோடே கூடியதாயு மிருக்கின்ற சமிவன க்ஷேத்திரமே உத்தமம். சுவர்ணவருணேஸ்வர க்ஷே[illegible]த்துக்கு உத்தரதிக்கில் அரையோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயுஞ் சத்தியகிரி க்ஷேத்திரத்துக்குத் தக்ஷிண திக்கில் ஒரு யோசனை தூரத்திலிருக்கின்றதாயுந் திரிபுவனேஸ்வர னென்கிற நாமமுடைய மகாலிங்க ரூபியான பரமசிவன் எப்போதும் பிரியமுடன் வசிக்கிறதற்கு இடமாயும் இருக்கின்ற அந்தச் சமிவன க்ஷேத்திரத்திற்கு நீ போய் அன்னதானஞ் செய்யக்கடவாய். (௬)

அந்த க்ஷேத்திரத்தில் யாதொருத்தன் ஒரு கவளமாத்திரமாகினும் அன்னதானஞ் செய்கிறானோ, அவன் அக்கினிஷ்டோமாதி யாகஞ் செய்தோருக்கு எந்தப் பலனோ, அந்தப் பலத்தை அடைவன்; இதில் சமுசய மில்லை. இந்த க்ஷேத்திரத்தில் அன்னதானத்தைக் கொடுப்போன் புசிப்போன் இருவருஞ்சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு போய்ச் சத்திய லோகத்தை அடைவர்; சமுசயமில்லை என்று கூறினம். (௮)

இவ்விதஞ் சொன்ன எமது வசனத்தை அவ்வரசன்கேட்டு, உடனே அந்தக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, நாலுதிக்கிலுஞ் சுற்றிப்

பார்த்துச் சந்தோஷத்துடனே அவ்விடத்திலுள்ள வனங்களையெல்லாஞ் சனங்களைக்கொண்டு சேதித்துச் சமபூமியாகச்செய்து, அந்தந்த விடத்திற் சாலி என்கின்ற செந்நெல் விளையும்படியான வாடி[illegible]கின்ற வயல்களையுண்டுபண்ணி, உழவர்களை வரவழைத்து அவர்களைக் கொண்டு அந்தந்த வயலிற் சாலிப் பயிரிடும்படி செய்தான். (௧௦)

அன்றுமுதற் சாலியோடே கூடிய வாடிகளால் அந்த க்ஷேத்திரம் விளங்குகின்றபடியால் இந்த க்ஷேத்திரத்திற்குச் சாலிவாடி என்று நாமம் பிரசித்தமாய் விளங்கும். அன்றியும் நந்த வனங்களுஞ் சோலைகளும் தடாகங்களும் ஏரிகளும் நாலுபக்கத்திலும் உண்டுபண்ணிச் செய்மையாக உழுது புழுதிபண்ணப்பட்ட நிலத்தில் கரும்புமுதலான பயிர்களையும் உண்டுபண்ணினான். (௧௧)

பின்னும் பயிரிடும்படியான வேளாளருடைய வீதியும், வியாபாரஞ்செய்யும்படியான வணிகர்களுடைய வீதியும், க்ஷத்திரியர்களிருக்கின்ற வீதியும், அறுவகைத் தொழில்களைச் செய்யாநின்ற அந்தணர்களுடைய வீதியுங் கிரமமாகச்செய்தான். (௧௨)

பின்பு [illegible]க்கொண்டு செம்மையாக அன்னசத்திரஞ் செய்வித்து, அதில் மறையோர் முதலானவர்களுக்கு நிரந்தரம் அன்னதானஞ் செய்தான். துவாதசி தினந்தோறும் பிதிர்திருப்தியின்பொருட்டும் விசேடமாய்ப் பாயசத்தாலும் பால் தயிர் நெய் பழம் சர்க்கரை முதலியவற்றாலும், அறுவகைச் சுவையுடனே கூடிய அன்னங்களாலும், பிராமணர்களுக்குப் போசனஞ் செய்வித்துச் சந்தோஷத்தைச் செய்வித்தான். (௧௩)

ஆயிரங் கிரகண புண்ணியகாலமும், பதினாயிரம் வீதிபாதபுண்ணியகாலமும், இலட்சம் அமாவாசை புண்ணியகாலமும், துவாதசியினுடைய பதினாறி லொரு பங்குக்குச் சமானமாக மாட்டா. ஆதலாற் றுவாதசி தினந்தோறும் விசேடமாய் அன்ன தானஞ் செய்வித்தான். (௧௪)

இப்படி நெய் சர்க்கரை தேன் கலந்த நானாவித[illegible]சணங்களோடு ருசியாயிருக்கின்ற சாலி யன்னத்தைப் பிராமணர்களுக்கு நியமமாகப் போசனஞ் செய்வித்து, அதனால் இகத்திலும் பரத்திலும் எல்லோராலுந் துதிக்கப்பட்டவனாயிருந்[illegible]த்தில்

..னுவித போகங்களைப் புசித்து அந்தத்திற் பரமசிவ பதத்தை அடைந்தான். (௧௭)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திர கண்டத்திலுள்ள, சமிவனமான்மியத்தின் ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றியது.

ஆக அத்தியாயம் ௯-க்குச் சுலோகம் ௨௭௪.

பத்தாவது சுதர்மைக்குத் தேவி பிரத்தியட்சமான அத்தியாயம்.

அகஸ்தியர்சொல்லுகின்றார்:—ஏ ஜைமினியே! சாலியவாடீஸ்வரியினுடைய கதையைச் சொல்லுகின்றேன், கேட்பாயாக. இதைக் கேட்டமாத்திரத்தால் மகத்தான ஐசுவரியமுண்டாகும்; பூர்வஞ் சாலிவாடி க்ஷேத்திரத்தில் வேளாண்மை செய்யாநின்றவனும் சிவ பத்திபரனும் அன்புடனே நிர்மல விபூதி கொண்டு சர்வாங்கமும் உத்தூளனம்பண்ணி நெற்றிமுதலான அவயவங்களில் விதிப்படி திரிபுண்டரம் தரித்துக்கொண்டவனும் கண்டம் கரம் சிர முதலானவைகளில் உருத்திராக்கமாலை தரித்துக்கொண்டவனும் பஞ்சாட்சர செபபரனும் சிவரூபனென்கின்ற நாம முடைத்தான ஒருவணிகன் இருந்தான். (௨)

அவன் பெரிதான மார்க்கங்களில் தடாகங்களையுஞ் சாலைகளையும் உண்டுபண்ணினான். பின்னும் யாசகர்களுக்குத் தன்கை வசமிருக்கின்ற திரவியத்தைச் சிவார்ப்பண புத்தியோடு கொடுத்தான். அந்த வணிகனுக்குச் சுதர்மை என்கிற நாமத்தையுடையவளாய் மகாபதிவிரதையாய் ஒருபாரி இருந்தாள். அவள் பர்த்தாவினுடைய மனம்போலே நடந்தும், எப்போதும் விபூதி உருத்திராக்கந்தரித்தும், பஞ்சாட்சரசெபத்தை எப்போதுஞ்செய்தும், ஏதாகிலும் நல்லவஸ்துக்கள் கிடைத்தால் அவையெல்லாம் அன்புடனே அம்பிகைக்கு நிவேதனஞ் செய்தும், திரிபுவனேஸ்வரியான அம்மையைத்தானே தினந்தோறும் நியமமாய் உபாசித்து வருவாள். அந்தச் சுதர்மை என்கிறவளுக்கு மிகுந்த சுந்தரமான சரீரத்தோடு இரத்தினவல்லி என்கின்ற நாம முடைத்தான ஒரு கன்னிகை இருந்தாள். அந்தக் கன்னிகையானவள் தன்னுடைய சினேகிதைகளுடனே தினந்தோறுந் தங்களுடைய சாலிப்பயிர்நிறைந்த

வயல்களைக்கருப்பங்கொல்லை நிழலிலிருந்து சந்தோஷமாகக்காத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் தினந்தோறுந் தன்தாயாரால்கொண்டுவரப்பட்ட உருசியான அன்னத்தைக் காலையில்புசித்து வயல்களைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஒருநாள் அந்த இரத்தினவல்லியானவள் புட்பம் பறித்து விளையாடவேண்டுமென்கின்ற இச்சையால் மதுபுஷ்கரணி தீரத்திலிருக்கின்ற புட்பவனத்திற்குச் சகிகளுடனே போயினாள். அந்தச்சமயத்தில் அவளுடைய தாயாரான சுதர்மையானவள் வயலைக் காக்கின்ற தன் கன்னிகை புசிக்கும் பொருட்டுப் புழுங்கலரிசியாற் சமைத்த தயிர்கலந்த அன்னத்தை நல்ல நல்ல ஊறுகாய்களுடன் அவ்விடத்திற்குக் கொண்டுவந்தனள். (௩)

அந்தச் சமயத்தில் திரிபுவனேஸ்வரருக்கு நாயகியான திரிபுவனேஸ்வரியென்கின்ற அம்பிகை கோவிலிலிருக்கின்ற மூல விக்கிரகத்தினின்றும் இரத்தினவல்லி வடிவம்போலத் திவ்விய அலங்காரத்தோடே கூடிய ஒருவடிவ மெடுத்துக்கொண்டு அவள் இருந்த விடத்திற்கு வந்து, அவளைப்போலச் சாலிப்பயிர் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். பின்பு சாலிப் பயிர் நுனிகளைக் கொய்து அந்தச் ....மாய் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றவளாய்க் குங்குமப்பூச்சால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கபோலத்தையுடையவளாய்க் கஸ்தூரிப் பொட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நெற்றியையுடையவளாய் மான்கன்றின் நேத்திரம்போலச் சஞ்சலமான நேத்திரங்களை யுடைத்தானவளாய் இரத்தின வல்லி வடிவெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற தேவியைச் சுதர்மையானவள் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே மயிர்ப் புளக முண்டாகி அவளுடைய முகாரவிந்த மதுவைத் தன்னுடைய நேத்திரமாகிற பிரமரங்களாற் பானஞ்செய்து, திருப்தி அடையாமல் நிரம்பவும் அவளிடத்தில் பிரீதியை யுடையவளாய்ச் சொல்லுகின்றாள். (௪)

"ஏ பெண்ணே! இவ்வளவுபோது பசியாயிருந்தனையே! இப்போது நான் கொண்டுவந்த நல்ல ஊறுகாய்களுடன் கூடிய இந்தத் தயிரன்னத்தை இந்தப் பெரிதான தாமரை இலையில் வைத்துக்கொண்டு புசிப்பாய்" என்று சொன்னாள். (௫)

பின்பு தேவியானவள் சுதர்மையின் கையால் அந்தாமரை இலையில் பரிமாறப்பட்ட தயிர் அன்னத்தைப் பெருக்காரப்பிரீதியுடனே போசனஞ்செய்தாள். (௬)

பின்பு சுதர்மையானவள் பச்சைக்கற்பூரங் கிராம்பு சாதிக்காய்
ஏலம் முதலான வாசனைத் திரவியங்களுடனே கூடிய கொட்டைப்
பாக்குச் சீவலைக் கொடுத்து, நல்ல வெற்றிலைகளையும் நல்ல சுண்
ணாந்தடவி மடித்து ஆதரவுடனே தேவிக்குக்கொடுத்தாள். (கரு)
கொடுத்த பின்னர் "ஏ பெண்ணே! நீ வெய்யிலிற் போய்
எவ்வளவும் வருந்தப்படாதே; இந்த மாமரத்தின் நிழலில் உன்
சகிகளுடனே கூட விருந்து விளையாடிக்கொண்டு சந்தோஷமாகச்
சாலிப்பயிரைக் காத்துக்கொடிரு" என்று சொன்னாள். (கசு)

அந்த வசனத்தை இரத்தினவல்லி ரூபமான தேவி கேட்டுப்
புன் சிரிப்பினால் வெகு சுந்தரமான முகாரவிந்தத்துடனே "அம்
மா! நீ சொன்னபிரகாரமே நான் செய்கிறேனென்று சொல்லவும்,
சுதர்மையானவள் தன் கிருகத்துக்குப் போய் விட்டனள். பின்பு
பக்தசனப் பிரீதியை யுடையவளான தேவியும் இவ்விதம் லீலை
செய்தபிறகு தன்னுடைய மூலவிக்கிரகத்தில் அந்தர்த்தானத்தை
யடைந்தாள். (கஎ)

அச்சமயத்தில் இரத்தின வல்லியானவள் புட்பம்பறித்த சிரம
த்தால் முகம் வாடி வேர்வை யரும்ப வருத்தத்துடன் சீக்கிரமாய்
மாதா விடத்துக்கு வந்து, "அம்மா! நான் இவ்வளவு போது
தோழிகளோடேகூடப் புட்பம் பறித்துக்கொண்டிருந்தேன், இப்
போது எனக்கு அதிக பசியா யிருக்கிறது, சீக்கிரமாய் அன்ன
மிடுவாய்" என்று சொல்லக்கேட்ட சுதர்மை இதென்னவென்று
மிகுந்த ஆச்சரிய சித்தத்தவளாய்ப் "பெண்ணே! சுணத்துக்கு
முன்னே நான் கொடுத்த தயிரன்னத்தை நீ புசித்தாயன்றோ?
திரும்பவும் ஏன் அன்னங் கேட்கிறாய்" என்று சொல்ல, மாதா
வின் வசனத்தை இரத்தினவல்லி கேட்டு, "அம்மா! ஏன் விளைக
ப்பொய் சொல்லுகிறாய், நான் அன்னம் புசிக்கவில்லையே; இதோ
என் வயிற்றைப்பார்" என்று சொன்னாள். (உக)

இப்படி நடந்த இந்த விர்த்தாந்தத்தை இரத்தினவல்லியினு
டைய பிதாவும், அவளுடைய சகிகளும் பந்துக்களுங்கேட்டு, எல்
லோருமொருமித்துக் கூடி ஆச்சரியமடைந்த யடைந்து சொல்லு
கிறார்கள். "இந்தச் சுதர்மையானவள் நல்ல தருமத்துடனே அம்பி
கையிடத்தில் நிரந்தரம் நியமமாகப் பத்தி செய்தபடியால், அத்
திரிபுவனேஸ்வரியான அம்பிகையே பக்தி விசுவாசத்தால் இரத்

தினவல்லிரூபமாய் இவளுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகித் தயிரன்னத்
தையும் புசித்தாள். ஆதலால், இந்தத் தர்மசாலியான சுதர்மை
யின் பாக்கியவிசேடத்தை என்னவென்று வியந்து சொல்லுவோம்!
ஆ ஆ! சச்சிதானந்த பரிபூரணியாய்ப் பரமசிவாபின்னையாய்ச் சர்வ
சத்திரூபியாய்ப் பக்த சனப் பிரியளாய்ப் பக்தாபீஷ்டபலத்தைக்
கொடுப்பவளாய்ச் சகல செகன்மாதாவாகிய சாட்சாத் பராசத்தி
தானே இவளிடத்தில் விசுவாசத்தால் பிரத்தியட்சமாய் அன்னத்
தைப் புசித்தாளென்றால், இந்தச் சுதர்மையைப் பாரியாளாகப்
பெற்ற சிவகுப்தனுடைய பாக்கியத்தை என்ன சொல்லுவோம்!
என்ன சொல்லுவோம்!!" என்று புகழ்ந்துகொண்டு, எல்லோரு
மாய், அம்பிகை ஆலயத்துக்குப்போய்ச் சர்வகாமத்தையுங் கொடு
க்கிறதாகும் அம்பிகையின் சரணாரவிந்தத்தை நமஸ்கரித்தார்கள்.()

பின்பு அந்தச் சனங்கள் அம்பிகையுடைய முகத்தைப்பார்க்
கும்போது சுதர்மை முன் அன்னங் கொடுக்கும்போது கண்டபிர
காரஞ் செவியில் அலங்கரித்த சாலிப்பயிர் நுனிகளையுங் கபோலத்
தில் அலங்கரித்த குங்குமப் பூச்சையும் நெற்றியில் அலங்கரித்த
கஸ்தூரிப் பொட்டையும் அந்தப்படியே கண்டார்கள். அன்றி
யும் அம்பிகையுடைய முகத்திலின்றுந் தயிரன்னவாசனை பொரு
ந்திய காற்றும் அவர்கள் எதிரே வீசிற்று. இந்தச் சின்னங்களை
யெல்லாம் எல்லோருங்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே அனேக
பிரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள் செய்து, அப்பிராட்டியின்
பேரருட் பிரசாத பாத்திரர்களாகித் தங்கள் கிருகங்களை அடை
ந்தார்கள். (உஅ)

பின்பு சுதர்மையானவள் மிகுந்த அன்புடனே திரிபுவனேஸ்
வரியினுடைய சந்நிதானத்தில் அஞ்சலியஸ்தளாய் நின்று துதிக்
கின்றாள். "சத்திய ஞானானந்தரூபியே போற்றி! சர்வாதிஷ்டான
ரூபிணியே போற்றி! சர்வசாட்சி யாயின்றவளே போற்றி! சர்வாத்ம
சொரூபியே போற்றி! சர்வவேதாந்தப் பொருளே போற்றி! சதா
சிவாபின்னையே போற்றி! சமரசவடிவே போற்றி! சர்வபூரணியே
போற்றி! சர்வசத்தியே போற்றி! சர்வாபீஷ்டத்தைக் கொடுப்பவ
ளே போற்றி! சர்வேஸ்வரியே போற்றி! சர்வகாரணியே போற்றி!
நிஷ்கள வடிவே போற்றி! நிஷ்கிரிய சொரூபியே போற்றி! நிர்
விகாரியே போற்றி! நிரஞ்சனையே போற்றி! நிராதாரியே போற்றி!

நிர்க்குணியே போற்றி! நித்திய சுத்த புத்தமுத்த அகண்ட அத்துவித சொரூபியே போற்றி! சகல இலட்சணமும் பொருந்திய திவ்விய மங்கள மூர்த்தியே போற்றி!" என்று இப்படி செகுவிதமாய்த் துதித்து, மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே தன் கிருகத்தையடைந்தாள். திரிபுவனேஸ்வரியான தேவியானவள் வணிககன்னிகை ரூபமாய்ச் சாலிவாடியைச் சர்த்தபடியால் அன்றுமுதல் அந்த அம்பிகைக்கு ரிஷீஸ்வரர்கள் சாலிவாடீஸ்வரி என்று நாமத்தைச் சூட்டினார்கள். (௨௯)

பின்னும் அந்தச் சுதர்மையானவள் பர்த்தாவினுடனே அந்த அம்பிகையையும் சுவாமியையும் வெகுகாலம்வரையில் தர்மமார்க்கத்துடனே தினந்தோறும் பூசித்து, இகத்திற் சகல போகமும் புசித்து, அந்தத்தில் தேவதைகளாற் றுதிக்கப்பட்டவளாய் மகா கைலாசபதத்தை அடைந்தாள். (௩௦)

அவளுடைய பர்த்தாவான சிவகுப்தனும் புத்திர பௌத்திராதிகளுடனே வெகு பாக்கியத்தை அடைந்து, சிவபத்தி செய்து கொண்டிருந்து, தனக்குள்ள பாக்கியத்தையெல்லாஞ் சிவார்ப்பணஞ்செய்து, அந்தத்திற் பரமசிவபதத்தை அடைந்தான். (௩௧)

யாவனொருவன் சர்வாபீஷ்டத்தையுங் கொடுத்தருளும் ஸ்ரீ சாலிவாடீஸ்வரிக்குச் சுக்கிரவாரத்தில் ததியன்னமாவது பாயசமாவது நியமமாக நிவேதனஞ் செய்விக்கின்றானோ, அவன் சகலாபீஷ்டத்தையும் அடைந்து, அந்தத்தில் மோட்சத்தையும் அடைவன்.

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டத்திலுள்ள சமிவனமான்மியத்தில் பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஆக அத்தியாயம்-௰ க்குச் சுலோகம்-௩௦௯.

பதினோராவது தீர்த்த மகிமையுரைக்கும் அத்தியாயம்.

அகஸ்திய மகாரிஷி சொல்லுகிறார்:—ஸ்ரீ ஜைமினியே இப்படி மதுநதி தீரத்தில் மதுபுட்கரணி தீர்த்தத்தோடேகூடி யிருக்கின்ற சமிவன க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீ பகவானான திரிபுவனேஸ்வரர் திரிபுவனேஸ்வரியுடனே மகாலிங்க ரூபியாக மதுப்பிரியாதி ரிஷிகளினா

லும் பிரமனாதி தேவர்களினாலும் பூசிக்கப்பட்டவராய் எப்போதும் விளங்குகிறார். (௩)

இந்தச் சமிவன க்ஷேத்திரத்தி லிருக்கின்ற மதுபுட்கரணி தீர்த்த மகாத்மியத்தைக் கேட்பவருக்குச் சகல பாவமும் நீங்கி, ஆயுசுங் கீர்த்தி முதலியவும் விர்த்தி யடையும். பூர்வம் மதுரையில் சத்துருசெயமுள்ளவனாய்ச் சூரதன்மா வென்று நாமமுடைய ஒரு பாண்டியராசன் விபூதி உருத்திராக்ஷதாரியாய்ச் சிவபக்தனாய்ச் சிவ பக்தரிடத்திற் பிரீதியை யுடையவனாயிருந்தான். அந்தச் சூரதன்மா வென்கிற பாண்டியனுக்குச் சற்குணம் நிறைந்தவளாய்ச் சாதுக்களிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவளாய்ப் பர்த்தாவிற்கு எப்பொழுதும் பணிவிடைசெய்பவளாய் விபூதி உருத்திராக்ஷந் தரித்தவளாய்த் தினந்தோறும் சிவபூசை செய்பவளாய்ப் பஞ்சாட்சரத்தைச் செபிப்பவளாய்ச் சுகுணை என்னு நாமமுள்ள சுந்தரமான ஒரு பாரி இருந்தனள். (௪)

இவ்வணமிருக்க ஒருகாலத்தில் இராசசமுகத்தில் சமணரான பாஷண்டர்கள் சிலர் வந்து, இந்திரசால முதலான சில வித்தைகளைக் காண்பித்து, வேத சாஸ்திர சம்மதமான சிவமதத்தினின்றும் இராசனைத் திருப்பி வேதசாஸ்திரவிரோதமான தங்கள் சமண மதத்திற் பிரீதிவரும்படி செய்வித்தார்கள். (௫)

நான்குவருணாச்சிரமத்தினுஞ் சேராதவர்களாய் வேதசாஸ்திரார்த்தத்தையும் நிந்திக்கின்றவர்களா யிருக்கின்றவர்களே சமணரென்றும் பாஷண்டரென்றும்சொல்லப்படுவர். அப்படிப்பட்ட சமண பாஷண்ட மதத்தை [illegible]செய்த பாவ[illegible]த்தால் இராசன் அடைந்தான். சுகுணை என்[illegible]ப்பட்ட பாரியானவள் இராசன் சமண மதத்திற் பிரவேசித்ததைக் கண்டு மிகவும் கிலேசங்கொண்டு இரகசியமான இடத்தி லிருந்து சொல்லுகின்றாள். "ஓ! பிராணநாதனே! நமக்கெல்லாம் வேதசாஸ்திரமே பிரமாணம், பரமசிவனே கதி, சிவபூசையே சகலபுருஷார்த்த சாதனம், பூச்சக்கரக்குடை வெண்சாமரங்கள் உத்தமமான பரிகள் மதங்கொண்ட [illegible]சங்கள் பின்னும் நிகரில்லாத ஐசுவரியங்கள் யாவும் சிவ பூசையின் பலன்" என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள். விபூதி உருத்திராக்ஷதாரணத்துடனே செய்யப்பட்ட சிவபூசையின் மகிமையாலன்றோ நமக்கெல்லாம் பல நன்மைகள் கிடைத்திருக்கின்றன

விபூதி உருத்திராக்க தாரணத்துடனே சிவபூசை செய்யாமல் நெடுங்காலம் உச்சுவாச நிச்சுவாசத்துடனே கூடிச் சீவித்திருப்பது நீண்டகாலமிருக்கின்ற மரம்போலவுங் காற்றினை உட்கொண்டிருக்கின்ற துருத்திபோலவுமேயல்லாமல் நெடுங்காலஞ் சீவித்திருப்பதில் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லை. விபூதி உருத்திராக்கந் தரியாமலுஞ் சிவபூசை செய்யாமலும் ஆகார நித்திரை பயம் மைதுனம் இவைகளை அடைந்திருப்பது மாட்டுக்குச் சமானமேயன்றி இப்போதொரு விசேடமுமில்லை. ஆனால் மாட்டுக்கு நான்குபாதம், இவனுக்கு இரண்டுபாதமென்பதே விசேடம். இராசத்துவந் தேவத்துவமுதலான சகலபதங்களும் விபூதி உருத்திராக்கதாரணத்துடனே செய்யப்பட்ட சிவபூசையின் மகிமையாற் கிடைக்கத்தக்கவைகளாக இருக்க, அப்படிப்பட்ட சிவபூசை முதலான சிவபத்தியைவிட்டுத் தாங்கள் ஏன் சமணமதத்தை அடைந்தீர்? இனி அம்மதத்தை விட்டுவிடும்" என்று வெகுவாய்ப் போதித்தனள். இப்படித் தன் பாரியினாலே போதிக்கப்பட்டும், அவ்வரசன் பாவகர்ம வசத்தாற் பூர்வம்போல நன்மைக்கிடமான சிவபத்தியையடையாமல் சமணருடைய சம்பந்ததோஷத்தால் அற்ப ஆயுசாய் மரித்துப்போய்விட்டான். அந்தச் சுகுணையானவள் பர்த்தாவினிடத்திலிருந்த விசுவாசத்தால் அவ்வரசனோடு கூடவே மரித்துப் போய்விட்டனள். (கஎ)

பின்னர் அந்தச் சுகுணையானவள் பூர்வபுண்ணியவசத்தால் அகளங்கபுரத்தில் இராச கன்னிகையாகப் பிறந்தாள். அந்தச் சூரதன்மாவென்கிற பாண்டியனும் சாகலபுரத்தில் இராசாவின் குமாரனாகப் பூமியிற் பிறந்து பூர்வ பாவவசத்தால் மகாவியாதியினாலே பிடிக்கப்பட்டவனாயிருந்தான். (கஅ)

அந்த அகளங்கபுரத்தி லிருக்கின்ற இராசனானவன் தன்னுடைய சுந்தரமான கன்னிகைக்கு விவாகஞ் செய்வதற்குச் சுயம்வரமண்டபம் அலங்கரித்து நாலு திக்கிலுமிருக்கின்ற அனேக அலங்காரமுள்ள அனந்த இராசகுமாரர்களை வரவழைத்துச் சுயம்வர விவாகம்பண்ண வேண்டித் தன்னுடைய கன்னிகையிடத்தில் மாலையைக் கொடுத்தனுப்புவித்தான். பின்பு அந்தக் கன்னிகை சுயம்வரம் பண்ணுகிறதற்காக இராசகுமாரர்கள் எல்லோரையும் பார்த்துக்கொண்டுவரும்போது இந்தக் கலியாணவினோதம் பார்

க்கிறதற்காக ஒருபக்கத்திற் றனித்துவந்திருந்து ரோகங்கொண்ட தன் சரீரத்தை வஸ்திரத்தால் மறைத்துக்கொண்டிருக்கப்பட்ட சாகலபுரத்து இராசன் புத்திரனைக்கண்டு பூர்வஞானத்தாற் பூர்வ சென்மத்தில் இவன் நமது பர்த்தாவென்றறிந்து, ரோகத்தால் இளைத்திருக்கின்ற அவன் கண்டத்திற் சுயம்வரமாலையைப் போட்டனள். (உக)

பின்பு அவ்விடத்தில் வந்திருந்த இராசகுமாரரெல்லாம் அதிரூபயௌவனர்களான உத்தம இராசகுமாரரையெல்லாம் விட்டு ஒரு மகா ரோகியின் கண்டத்தில் மாலையை இவள் போட்டனளென்று நாலுபக்கத்திலும் பரிகாசம்பண்ணினார்கள். அதை அகளங்கபுரத்து இராசன் கேட்டுத் தலைகுனிந்து மிகவும் நாணத்தை அடைந்தான். (உஉ)

பின்பு அந்த இராச கன்னிகையானவள் பதிவிரதா நியமந் தப்பாமல் அவனைத் தானே பர்த்தாவாக விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு, மிகவும் நல்ல வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பிதாவினுடைய உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அந்த ரோகியான பர்த்தாவினுடனே சாகலபுரம் போய்ச் சேர்ந்தாள். (உ௩)

அவ்விடத்தில் அந்த இராச கன்னிகை தன் பர்த்தாவிற்குத் தினந்தோறும் பணிவிடைபண்ணிக்கொண்டு அவன்ரோகந் தீரும்பொருட்டுப் பர்த்தாவினுடனே அனேக ஸ்தலங்களுக்குப் போய் அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் பண்ணி அந்தத் தேவதைகளைப் பூசித்தும் பர்த்தாவிற்கு ரோகம் நீங்கவில்லை. (உச)

இப்படி யாத்திரை முடித்து வருங்காலத்தில் ஒருகாலத்தில் ஏதோ ஒருபுண்ணியவசத்தாற் றன் பர்த்தாவினுடனே சமிவனத்தில் மதுபுட்கரணிதீரத்தில் இருக்கின்ற திரிபுவனேஸ்வரருடைய சந்நிதானத்துக்குவந்து சேர்ந்தாள். அவ்விடத்திற் றன்னுடைய பர்த்தாவினது ரோகநீங்கவேண்டுமென்கின்ற இச்சையுடையவளாய் மிகுந்த அன்புடனே விபூதி உருத்திராக்கந் தரித்துக்கொண்டு கார்த்திகை மாசம் சோமவாரத்தில் நாலு சாமத்திலுந் திரிபுவனேஸ்வர மகாலிங்கத்தைச் சோடசோபசாரத்துடன் பூசை செய்து, இராத்திரிமுழுதும் பர்த்தாவுடன் கண் விழித்திருந்து உதயகாலத்தில் சகல மகாபாவங்களையுந் தீர்க்கும்படியான மதுபுட்கரணி தீர்த்தத்தில் பதியோடு ஸ்நாநம்பண்ணினாள். அந்த நிர்மலமான தீர்த்

த்தில் ஸ்நானம் பண்ணின மாத்திரத்தால் அந்த இராச புத்திரனானவன் மகாரோகம் முற்றும்நீங்கப்பெற்றுச் சொர்ணத்திற்குச் சமானமான சரீரகாந்தியை அடைந்து, இராகுவினால் விடப்பட்ட சந்திரன்போல விளங்கினான். (௧௪)

இப்படி ரோகம் விடப்பட்டு விளங்குகின்ற தன் நாதனை அந்த இராச கன்னிகை பார்த்து, ஆனந்த பாஷ்பத்தோடே தழுவிக்கொண்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைந்தாள். பின்பு அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வசியாநின்ற மறையோர் முதலானவர்கள் இதைக் கண்டு மகா வியாதிபீடிதனுடைய சரீரம் இளைத்திருந்த இந்த இராசகுமாரனானவன் இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஒருதரம் ஸ்நானம் பண்ணினமாத்திரத்தால் மகாரோகம் நீங்கப்பெற்று இரூபலட்சணத்தை அடைந்தான், ஆ! ஆ! ஆச்சரியமென்று சொன்னார்கள்! அதை இராச கன்னிகையானவள் கேட்டு மிகுந்த சந்தோஷத்தை அடைந்து, திரிபுவனேஸ்வர மகாலிங்கத்தை வெகுவிதமாய்ப் பூசித்துச் சொர்ண புட்பங்களால் அருச்சித்து, அனந்த பிரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள் பண்ணினான். (௧௫)

இந்த இராசகன்னிகை சில காலம்வரைக்கும் தன் பர்த்தாவினுடனே அந்த க்ஷேத்திரத்தில் வாசஞ்செய்து தினந்தோறும் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி விபூதி ருத்திராக்ஷம் தரித்துக்கொண்டு பஞ்சாட்சர செபம் பண்ணிக்கொண்டு, சகலாபீஷ்டமுங் கொடுத்தருளும் திரிபுவனேஸ்வரரையுந் திரிபுவனேஸ்வரியையும் மிகுந்தபத்தியுடனே நியமமாகப் பூசித்துப் புதிதாய் மன்மதனைப்போல் சுந்தரமாயிருக்கின்ற தன் பர்த்தாவுடனே சந்தோஷமாயிருந்தாள். அதற்குப் பின்பு இந்திரனோடே கூடிய இந்திராணிபோலத் தன் பர்த்தாவினுடனே சகல புரத்தையடைந்து சிலகாலம் வேண்டிய போகங்களையெல்லாம் புசித்து அந்தத்திற் பரமசிவபதத்தைப் பதியோடு அடைந்தாள். (௧௬)

சகல மகா பாவங்களையும் போக்குந் தகுதியுடையதாயும் சகல அபீஷ்டத்தையுங் கொடுக்கும்படியானதாயும் தேவலோகத்திலிருக்கின்ற தேவர்களாலும் இச்சிக்கப்பட்டதாயும் மகா மங்களமாயுமிருக்கின்ற இந்த மதுபுட்கரணி தீர்த்தம் பூலோகத்திலிருக்கின்றவர்களிடர்க்கு ஸ்நானம்பண்ணக் கிடைக்குமேயானால், மற்ற வெகு விதமான புண்ணியங்களாலென்ன பிர

யோசனம்? இந்தத் தீர்த்த ஸ்நானமே யாவருக்கும் போகமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கும். (௧௭)

இந்த மதுபுட்கரணி தீர்த்தத்திற்கு மேற்புறத்தில் பிரம தீர்த்தம் என்றொரு தீர்த்தம் பிரசித்தமாயுண்டு. அந்தத் தீர்த்தத்தில் மகா பாவிகளானாலும் வருணாச்சிரம நியமந் தப்பின பதிதரானாலும் வேதமார்க்க விரோதிகளான பாஷண்டிகளானாலும் மற்றும் எவரானாலும் ஸ்நானம் பண்ணினால் அந்த க்ஷணத்திலேயே சகல பாவமும் நீங்கி மோக்ஷத்தை அடைகுவர் சந்தேகமில்லை. (௧௮)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டத்திலுள்ள
சமீவனமான்மியத்தின்
பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.
ஆக அத்தியாயம் ௧௧-க்குச் சுலோகம் ௧௨௬.

பன்னிரண்டாவது சாபவிமோசன அத்தியாயம்.

அகஸ்தியர் சொல்லுகிறார்.—ஏ லைசமினியே! தமிழ்நாட்டுக்கு அதிபதியாய் வீரசேன பாண்டியன் என்று ஒரு மகாராசன் பிறந்திருந்தான். பாண்டிய குலத்தில் அவதரித்த அரசர்களுக்கெல்லாம் மகரக்கொடியே உரித்தானதால், இந்த இராசனும் மகரக்கொடியையுடையவனாய் இராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணும்போது, ஒருகாலத்தில் மகாகோரமான ஆரணியத்தில் அதிகவேட்டையாடினன். அவ்விடத்திற் கண்ணுவ மகாரிஷி ஆச்சிரமத்தினின்றும் ஒரு கவரிமான் வெளியிற் புறப்பட்டுச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதை அந்த இராசன் அறியாமல் பாணத்தினால் எய்துவிட்டான். அந்தக் கவரிமான் பாணம்பட்ட வருத்தத்தால் பேரிரைச்சலிட்டுக்கொண்டு மரித்துப் போய்விட்டது. அந்தச் சத்தத்தைப் பாவக் கஞ்சகிக்க மாட்டாத கண்ணுவ மகாரிஷி கேட்டுத் தமிழ்நாட்டுக் கதிபதியான வீரசேனபாண்டியனைக் குறித்து எனதாச்சிரமத்தில் நித்தமும் புத்திரனைப்போல் இரக்ஷிக்கப்பட்ட கவரிமானை இவன் தயையின்றி வதை செய்தானே, அவன் வேடனாகப் போகக்கடவனென்று சபித்தார். (௧)

அந்தக் கண்ணுவ மகாரிஷி சாபத்தால் அவ்விராசன் அந்த வனத்திலே வேடனாய் விட்டனன். வேடனாய்ப் போன இராசனு

டன் வந்த சேனைசைன்னியங்கள் அவனைவிட்டுப்போய் அந்தவிர்த்தாந்தத்தைஅவனுடைய புரோகிதருக்கும் மந்திரிகளுக்குந்தெரியப்படுத்தினார்கள். பின்பு அந்த மந்திரி முதலானவர்களெல்லாம் அவனுடைய குமாரனான இராசசேகர பாண்டியனுக்கு இராச்சிய பட்டாபிஷேகம் பண்ணி அவனும் இராச்சிய பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டுவந்தான். (௭)

வேடனாய்ப்போனவீரசேனனும் முன்பு தான் இராசனாயிருந்ததை மறந்து ஒவ்வொரு வனங்களில் திரிந்து அவ்விடத்திலுள்ள மிருகங்களையெல்லாம் சங்கரித்துச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் போது, ஒருகாலத்தில் பூர்வபுண்ணிய மகிமையால் மதுபுட்கரணி தீரத்திலிருக்கின்ற சமிவனக்ஷேத்திரம் வந்துசேர்ந்தான். அவ்விடத்தில் அவன் ஒருநாள் வனசஞ்சாரத்தால் மத்தியானகாலத்திற் சூரியகிரணத்தால் தாபம் அடைந்து மிகவும் வருத்தப்பட்டு மதுபுஷ்கரணி தீர்த்தக் கரையில்வந்து, அவ்விடத்திலுள்ள நிழலிலிருக்கும்போது அந்தத் தீர்த்தத்திலுள்ள மீன்கள் சாபத்தினால் வேடனாய்ப் போன இந்த இராசனைப் பார்த்து மிகுந்த தயையினாலே ஒருமித்துக் கூடிப் பரபரப்புடனே நம்மைக் கொடியாகவுடைய இந்த வீரசேன பாண்டியன் சாபத்தினால் வேடனாய்ப் போய்விட்டான்; அந்தோ இவனை நாம் சாபத்தினின்று விடுவிப்போமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு தமது சிறகினால் மதுபுட்கரணி ஜலத்தை அடித்துக் கிளப்பி அந்தத் திவலைகளினால் அந்த இராசனுடைய சர்வாங்கமும் நனைந்துவிட்டன. (௧௮)

அந்தத் தீர்த்தஜலம் சரீரத்தை நனைத்தமாத்திரத்தால் அந்த இராசன், பூர்வஞானமுடையனாகிச் சாதுக்கள் மனம்போல நிர்மலமான அந்தத் தீர்த்தத்தில் இறங்கிச் சாஸ்திரவிதிப்படி ஸ்நானம் பண்ணினவுடனே சாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய்ச் சுவர்ணத்துக்குச் சமானமான காந்தி பொருந்திய இராச தேகத்தை யடைந்து, தேவரிஷி பிதிர்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்து, விபூதி உருத்திராக்கந் தரித்துக்கொண்டு திரியம்பகேஸ்வர மகாலிங்கத்தை அனேக பிரதக்ஷிண நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள் செய்து, தினந்தோறுஞ் சோடச உபசாரத்துடனே பூஜைசெய்துகொண்டு அந்த க்ஷேத்திரத்திற்றானே வசித்துக்கொண்டிருந்தான். (௧௯)

பின்பு அவனுடைய விருத்தாந்தத்தைக் காளியபுரத்திலிருக்கின்ற மந்திரிகள்கேட்டு வெகுசந்தோஷத்துடனே பட்டத்து

யானைக்குச் சர்வஅலங்காரமும்பண்ணி சிவல்லபமென்றும் சாலிவாடியென்றும் பிரசித்தமான சமிவன க்ஷேத்திரத்துக்கு வந்து வீரசேனமகாராசனைச் சகலமான ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்து, அந்தக் கஜத்தின்மேலேற்றி நானாவித வாத்திய கோஷங்களுடனே நகரத்துக் கழைத்து [illegible] வீதிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, இரத்தினமயமான தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் வெகுவிதமான கொடிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கின்ற காளியபுரத்தில் முன்போலப் பட்டாபிடேகஞ்செய்து, எல்லோரும் அந்த இராசனைச் சேவித்தார்கள். (௨௦)

அன்றுமுதல் தீர்த்தங்களுக்குள் உத்தமோத்தமமான அந்த மதுபுட்கரணி தீர்த்தமானது திரிலோகத்திலுஞ் சாபவிமோசன தீர்த்தம் என்று பிரசித்தியடைந்தது. அந்தத் தீர்த்தத்தில் கிரகண புண்ணியகாலஞ் சங்கிராந்தி பருவகாலம் சோமவாரம் மகர மாசம் மாகமாசம் ஆவணிமாசம் விஷுபுண்ணியகாலம் ஆகிய புண்ணிய தினங்களில் எவனொருவன் ஸ்நானம் பண்ணுகிறானோ, அவன் அடையத்தக்க பலத்தைச் சொல்லுவதற்குப் பரமேச்சுரர் ஒருவரே [illegible], என்னைப்போன்றவரெவரு மொருகாலத்திலும் வல்லவரல்லர். (௨௧)

ஏ சைமினியே! அகஸ்தியராகின்ற என்னுடைய முகாரவிந்தத்தினின்றும் பெருகாநின்ற இந்தச் சற்கதாவமிர்தத்தை வீரபாண்டிய மகாராசனானவன் தனது செவிகளால் பானஞ்செய்து, பரிசுத்தமன தாய்ச் சொரூபஞானத்தையடைந்து, கிருதகிருத்தியனாய்ப் பிரமானந்த பூரணனாகி மிகுந்த அன்புடனே சுவர்ண புட்பங்களால்என்னை யர்ச்சித்து நமஸ்கார ஸ்தோத்திரங்கள் பண்ணி, என்னிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, சமிவன க்ஷேத்திரத்தினின்றுந் தனது காளியநகரத்தை யடைந்து, பரமசிவ பத்தியுடனே பரமசிவ நிஷ்டாபரனாய்ச் சிலகாலஞ் சீவன்முத்தனாய் இராச்சியபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து, அந்தத்தில் விதேகமுத்தியை அடைந்தான். (௨௨)

ஏ சைமினியே! இப்படி முன்னம் வீரபாண்டியனுக்குச் சொன்ன சமிவனக்ஷேத்திர மகாத்மியத்தை இப்போது உமக்குச் சொன்னேனும் என்று அகஸ்தியர் சொன்ன சொரூப விசாரப் பிர[illegible]த்தையைச் சைமினி மகாரிஷிகேட்டுச் சுத்தசித்த

ராகி அகண்ட பரிபூரண பரப்பிரம வித்தையை யடைந்து, சீவன் முத்தராயச் சகலசெகத்தையும் அகண்டசச்சிதானந்த பரிபூரண பரமாத்துவித பிரத்தியக்கபின்ன பரமசிவாகாரமாகவே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். (உ௬)

இவ்விதஞ் சூதபகவான் சொன்ன இந்தப் பரமசிவகதையை நைமிசாரணிய வாசிகளான சௌனகாதி மகாரிஷிகள் கேட்டு, மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே வியாச மகாரிஷிக்குச் சீடராய் மகாத்மாவாய்ப் புராணஞ் சொல்லுவதில் உத்தமராய் விபூதி ருத்திராக்கதாரியாய்ச் சொரூபநிஷ்டாபரரா யிருக்கின்ற சூத [illegible]யை வெகுவிதமாய்ப் பூசித்துப் புகழ்ந்து துதித்தார்கள். (உ௮)

இப்படிப்பட்ட சமிவனக்ஷேத்திரத்தில் சென்மமெடுப்பதும், மதுபுட்காணி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வதும், அந்த க்ஷேத்திர நாயகராகின்ற திரிபுவனேஸ்வர மகாலிங்கத்தை அம்பிகையுடனே தரிசித்துப் பூசிப்பதும் சீவரால் அடைவதற்கு மிகவும் அருமையாகும். இந்தச் செகத்தில் யாருக்காகிலும் இம்மூன்றும் பூருவ புண்ணிய புஞ்ச யோகத்தினால் கிடைக்குமானால், அவர்களுக்குக் கிரிச்சிர சாந்திராயண முதலான தபசுகளாலும் யாகாதி முதலான [illegible]ங்களாலும், மற்றும் அவ்விதமான சாதனங்களாலும் என்ன பிரயோசனம்? போகமோட்சமான சகல புருஷார்த்தமும் இந்த மூன்றினாலேயே கிடைக்கும். இது சித்தம். இந்தச் சமிவனக்ஷேத்திர புராணத்தைக் கேட்கின்றவர், கேட்பிக்கின்றவர், படிக்கின்றவர், படிப்பிக்கின்றவர், எழுதுகின்றவர், எழுதுவிக்கின்றவர், பூசை பண்ணுகின்றவர் ஆகிய எல்லோரும் இகத்திற் சகலபோகத்தையும் புசித்துப் பரத்தில் அகண்ட பரிபூரண பரமசிவபதத்தை அடைவார்கள். (உ௯)

இப்படி ஸ்காந்தபுராணத்தில் க்ஷேத்திரகண்டத்திலுள்ள
சமிவனமான்மியத்தின்
பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.
ஆக அத்தியாயம்-௧௨-க்குச்-சுலோகம்-௩௭௫.

சமிவனக்ஷேத்திர மான்மிய வசனம்
முற்றுப்பெற்றது.